

Téged illet úr Isten	11.
Téged Isten dicsérünk	105.
Tekints reánk úr Isten!	170.
Te vagy Isten a' szeretet'	101.
Téged várlak én Istenem	65.
Teremtő nagy Isten!	2.
Új életre serkent	159.
Uram bizvást könyörgök	57.
Úr Istennek szent fia	75.
Úr Isten! kész az én szívem	1.
Úr Isten! irgalmazz nekünk	65.
Úr Krisztus feltámadá	109.
Uram! templomodba gyültünk	2.
Uram! te hozzád kiáltunk	4.
Világok' teremtője	70.
Világosság' szent atyja	3.
Vidám szívvel víg zengéssel	7.
Vigyázz értem úr Isten!	48.

—▷◁◁◁◁—

J o b b i t á s o k.

<i>Lap,</i>	<i>Sor,</i>	<i>Hiba,</i>		<i>Jobbitás.</i>
60	18	Keserveimet	<i>olvasd</i>	keservimet
78	1	Kirsztust	—	Krisztust.
82	24	bnzdulunk	—	buzdulunk.
130	5	Isent v. Isen.	—	Isten
ugyanot	7	bűneiket	—	bűneinket.
140	14	gűlésünket	—	gyűlésünket.
145	24	szeretedben	—	szerettedben.
158	után nem	130, hanem	—	159.
163	1	FEJEDEKEM	—	FEJEDELEM.
178		XIII.	—	XII.

—o—

S Z E N T
D Á V I D
K I R Á L Y N A K
É S
P R Ó F É T Á N A K
N É M E L Y V Á L A S Z T O T T
'S Ó L T Á R I.

A' FRANTZIA NÓTÁK ÉS VERSEK SZERINT
MAGYAR VERSEKRE FORDÍTTATTAK

S Z E N T Z I
M Ó L N Á R A L B E R T
Á L T A L.

A' 'Sóltarok felett a' *C. M. Clemens Marót* nevét,
a' *T. B. Theodorus Bészát* jelentik. — Ezek
foglalták a' 'Sóltárokat frantzia versekbe.

ALKALOM SZERÉNTI 'SÓLTÁROK.

Reggel. V. XIX. XXX. LXV. LXXVII. XC. CXIX.
CXXX.

Estve. XVI. XXIII. XXXIV. XLII.

Adventben. I.

Karácsonban. VIII. L. C. CV.

Új eszterdőben. LXV. CIII.

Nagy pénteken. XVI. XLII.

Husvétban. XVI.

Áldozóban. VIII. XXIV.

Pünköstben. XIX. XXXIII. LXV. LXXXIV.

Töredelmesek. XXXVIII. CXXX.

Úri vacsorakor. XXIII. XXIV. CXXX.

Úri vacsora után. XXIII. CIII. CXXXVIII.

Fejedelemért. LXI. LXXV.

Betegségben. XXXVIII. XC.

Gyógyuláskor. XXX. LXXXVI.

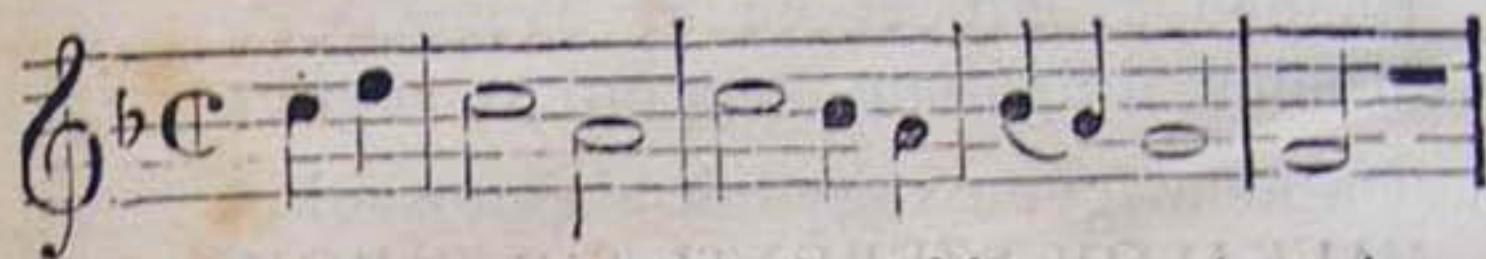
Szükségkor. XXXIII. XXXIV.

Bövségkor. LXV.

Háborukor. LXII.

Temetéskor. XXXVIII. XC.

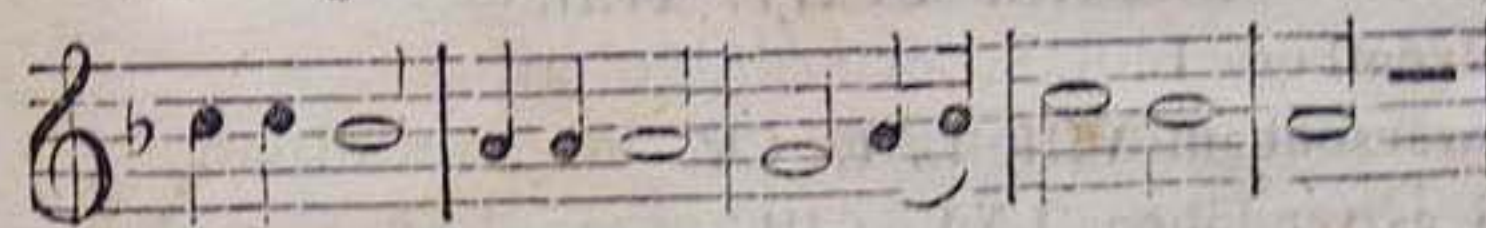
I. 'SÓLTÁR. C. M.

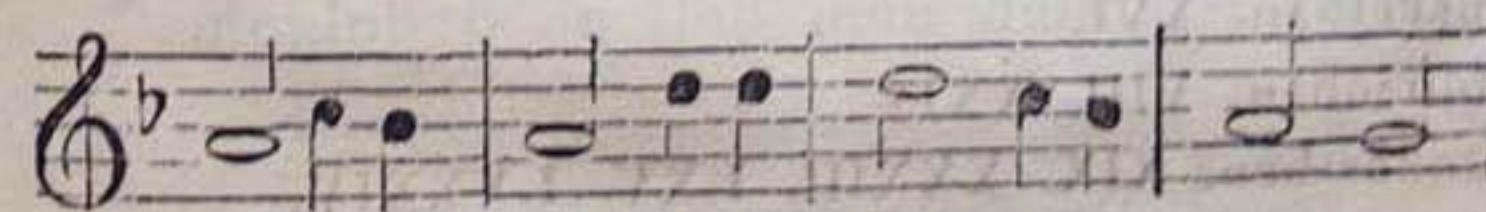
A' ki nem jár hit - lenek' ta - ná - csán,

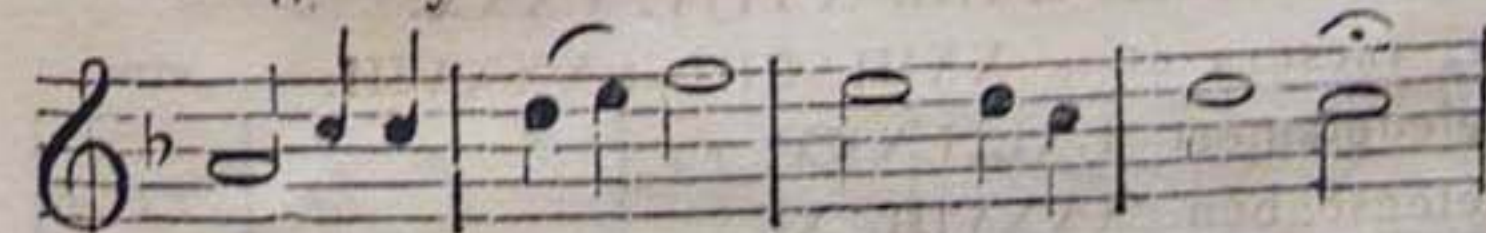
És meg nem áll a' bü - nő - sök' ú - tán;

A' esúfolóknak nem ül ö - szé - ké - ben;

De gyönyörködik az úr' törvé - nyé - ben,

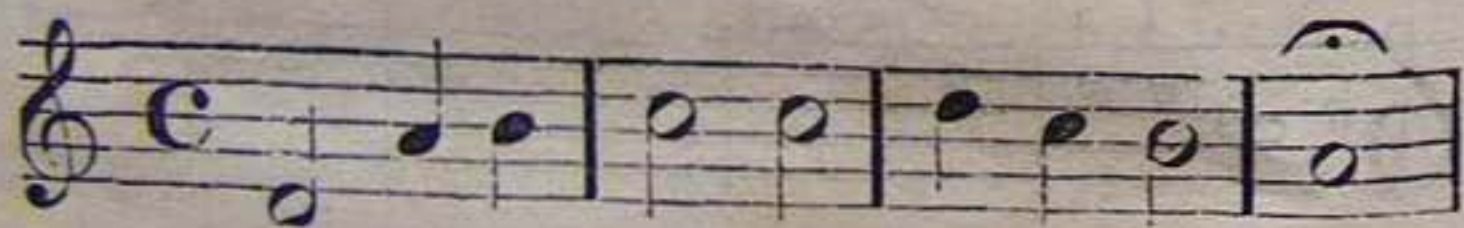
És arra gond - ja mind éjjel nap - pal;

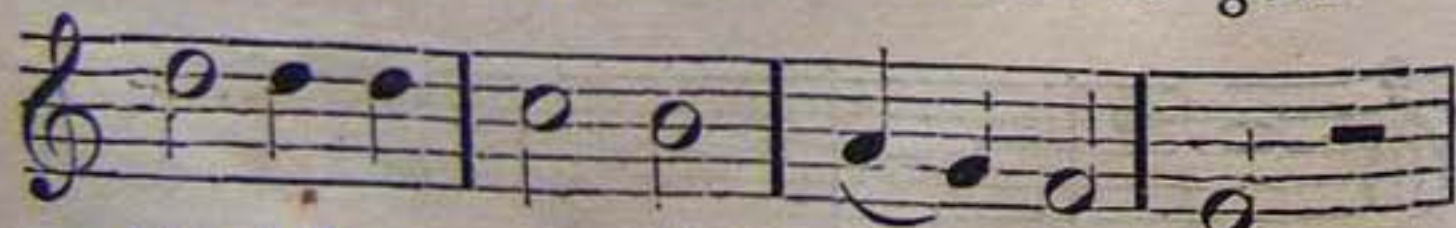
Az ily ember nagy boldog bizon - nyal.

2. Mert ő olyan mint a' jó termő fa,
Mely a' víz mellett vagyon plántálva,
Ő idejében meghozza gyümölcsét.
És el nem szokta hullatni levelét:
Eképen a' mit az ember végez,
Minden dolgában megyen jó véghez.
3. De nem így en vagynak a' gonoszok;
Hanem mint az apró por és polyvák,
Melyek a' szélről szélyelragadtatnak:
Így az ítéletben meg nem állhatnak
A' gonoszok; és kik bűnben élnek,
Az igazak közt helyet nem lelnek.
4. Mert az Isten esméri útjokat
Az igazaknak, érte dolgokat,
Azért mind örökké ők megmaradnak.
De a' kik csak a' gonoszságban járnak,
Azoknak nyilván mind elvész útjok;
Mert Istennek nem kell az ő dolgok.

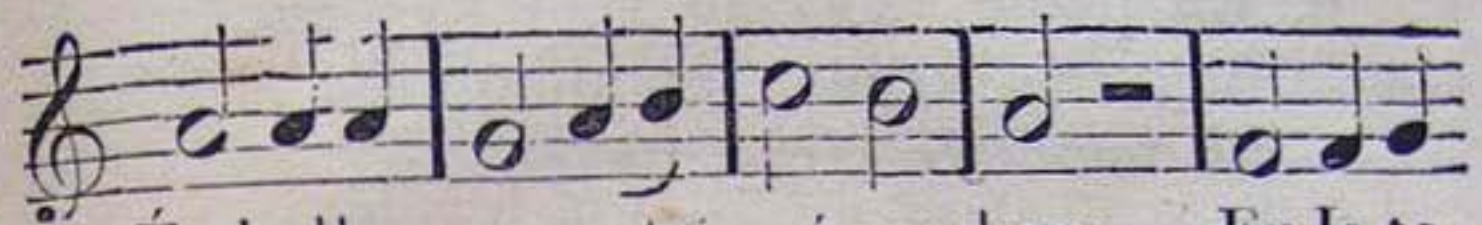
V. 'S Ó L T Á R. C. M.

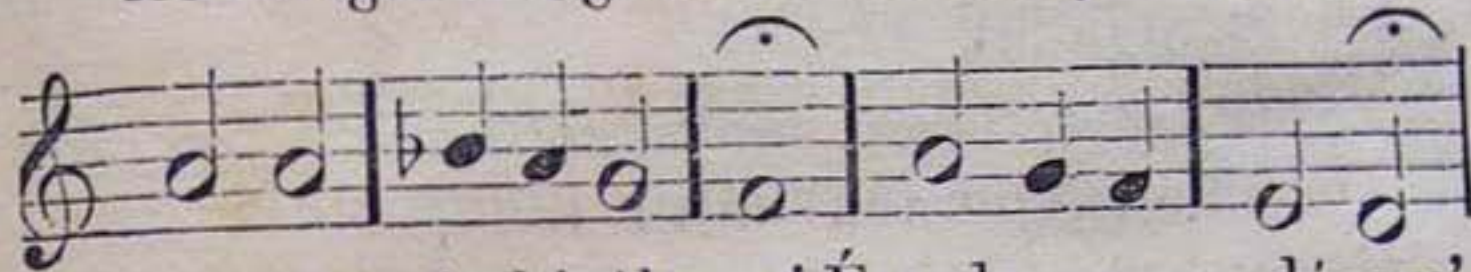
úr Is-ten! az én i-mád-sá-gom'

Kér-lek ve - gyed fü - le - id - be,

És hallgass meg ké - ré - semben; En Is-te-

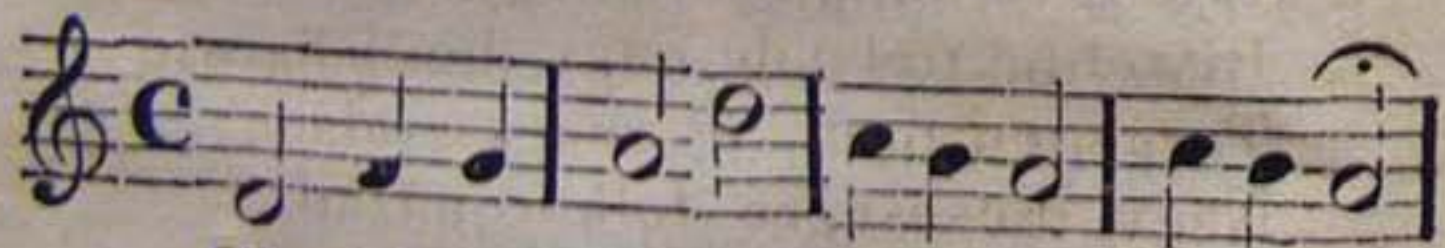

nem és én királyom! Értsd meg mondásom'

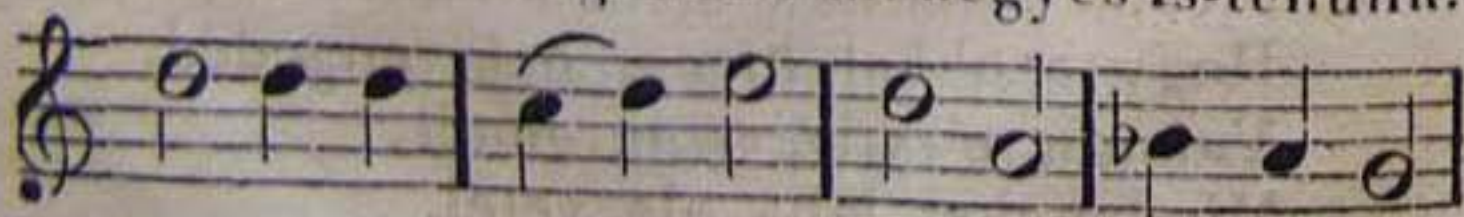
2. Tekintsd meg esedezésem'.
És halld meg kiáltásomat;
Midőn hívlak királyomat,
Meghallgatod én könyörgésem',
Biszonnal hiszem.
3. Jó reggel meghallgatsz engemet
Uram! még viradta előtt,
Idejébb' mint a' nap feljött
Élődbe számlálom ügyemet,
Várván kegyelmet.
4. Mert te egyedül vagy oly Isten,
Kinek a' gonoszság' nem kell;
És a' ki gonosz bűnben él,
Nem mehet hozzád semmiképen,
Mig él vétekben.
5. A' kábák és az esztelenek
Nem állhatnak színed előtt;
Gyűlölsz minden gonosztévőt,
És tőled távol üzettetnek
Az ilyetének.

6. En pedig nagy jó reménységgel
Béjöttem szent templomodba,
És imádlak szent házádban:
Nagy jóvóltodért félelemmel
Szolgállak szívvel.
7. Vezérlj uram igazságodban
Ellenségimnek látta ra,
Kik igyekeznek káromra;
Oktass, hogy a' te útaidban
Járhassak jobban.
8. És hogy azok mind örüljenek,
A' kik bíznak csak te benned,
És szívből szeretik neved;
Engedd, hogy vigan felségednek
Énekeljenek.
9. Mert az igazat te megáldod;
Te nagy irgalmassággoddal
Környülveszed, mint paizszsal;
Minden gonosz ellen megtartod
És óltalmazod.

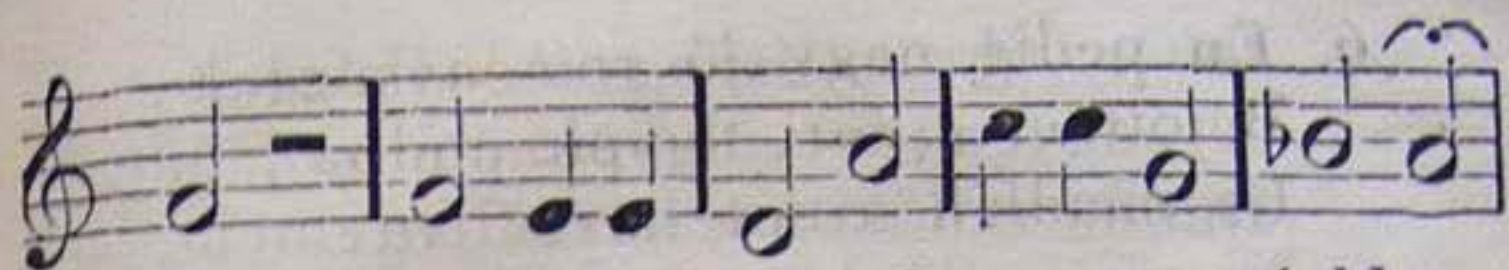
VIII. 'S Ó L T Á R. C. M.

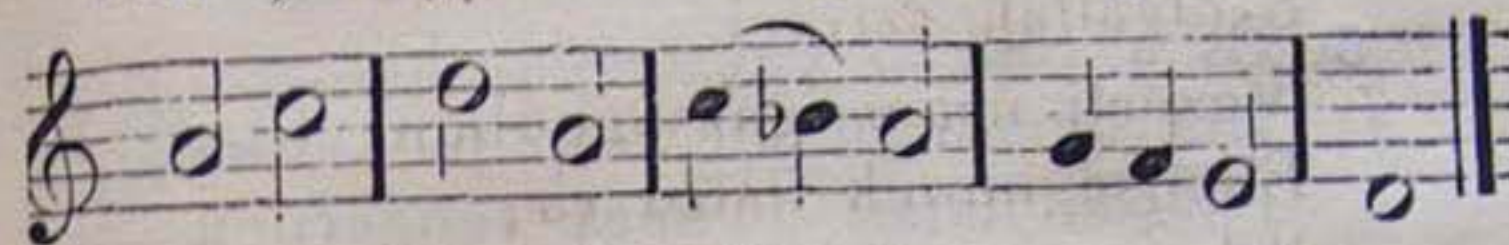
Oh fel - sé - ges úr! mi kegyes Is-tenünk!

Mely csudá - la - tos a' te ne - ved ne -

künk; Nagy dicső - sé - ged ez e - gész föld - re

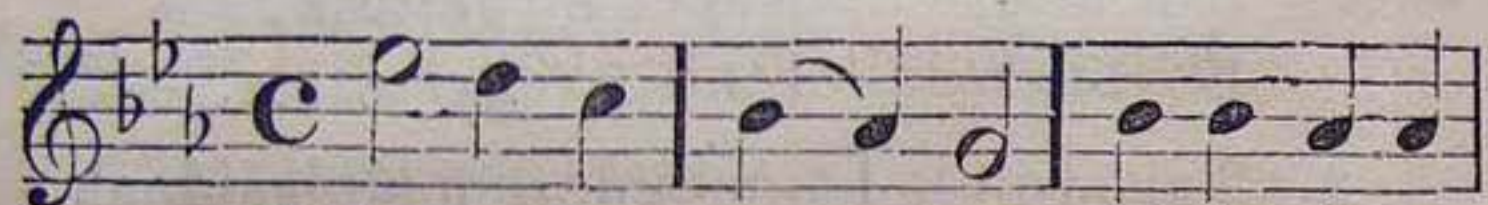

Ki - ter - jed, és fel - hat az e - gek - re.

2. Dicsérnek teged még a' csecsszopók is,
Szájokban viselik nevedet ők is;
Kik által ellenséget megejtesz,
Es bosszúállót megszegyenitesz.
3. Nagyváltat ha megnézem dolgaidnak,
Melyeket a' te újjaid formáltak:
Az eget, hódat, a' fényes napot,
És szép renddel a' sok csillagokat:
4. Csudálván mondom: micsoda az ember?
Ki te tőled ennyi dicsőséget nyer;
De micsoda az embernek fija,
Kiről felségednek van ily gondja?
5. Az angyaloknál noha egy kevésse
Kissebbé tőd: de nagy dicsőségessé
Teremtéd ötet, és magasztalád,
Nagy dicsőségre felkoronázád.
6. Kezed' munkáin ötet úrrá tevéd,
Hogy azokkal bírna, neki engedéd;
Valamit e' vilagra teremtél,
Mindeneket lába alá vetél.

7. Juhot, ökröt, és egyéb állatokat,
A' hegyen és völgyen élő vadakat,
Kik az erdőkön szélyel legelnek,
Avagy a' sík mezőkön tengenek.
8. Es a' repeső égi madarakat,
Kik hangicsálnak szép mélódikát;
És sok halait a' nagy tengernek
Birtokába adád az embernek.

XVI 'S Ó L T Á R. C. M.

Tarts meg en - ge - met oh én Is-te-

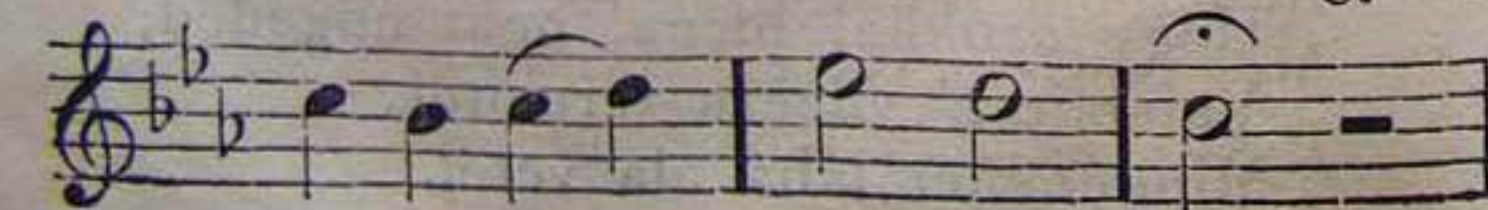
nem! Mert remény-ségem' ve-tem

csak te ben-ned; Az-ért az 'úr-nak

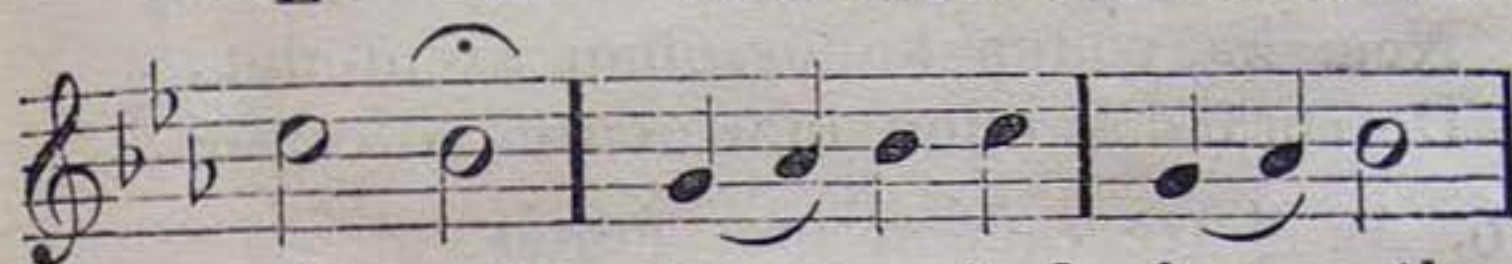
mond-jad ezt lelkem: En u - ram vagy te,

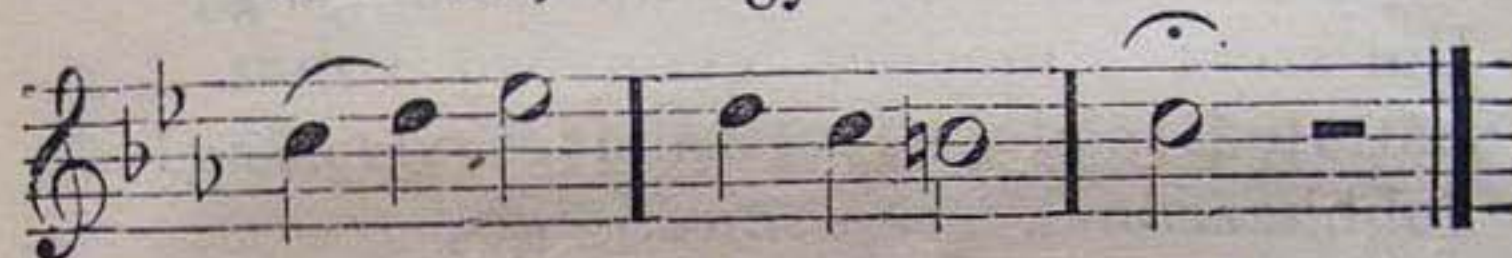
ör-ven - dek te ne - ked!

E' ki vül nem kér-kedhetem sem-

mi - vel, Hogy ne-ked hasz - nál

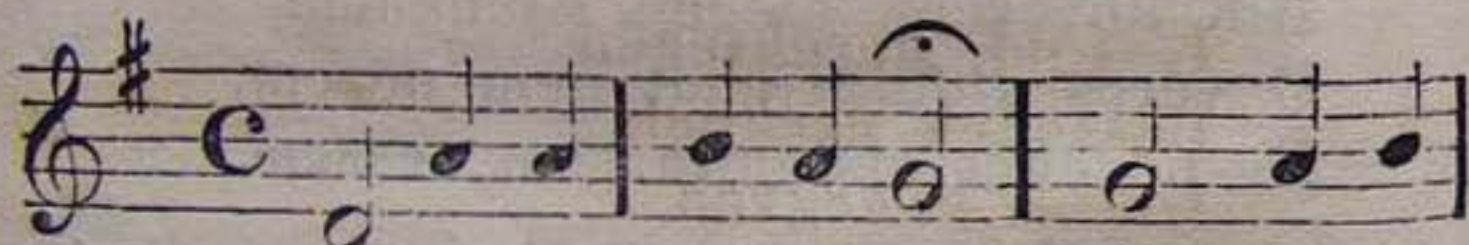
hat - nék jó - té - tem - mel.

2. A' szentekkel e' földön jól teszek,
És segítek jámbor istenfélőket.
De azoknak leszen nagy sérelmek,
Kik követnek idegen isteneket:
Ő véres áldozatjokat nem nézem,
És neveket ajakimra sem veszem.
3. Az úr Isten az én örökségem,
Mely nekem kiváltképen részeltetett,
És ő megtartja híven azt nekem.
Az én sorsom a' legjobb részre esett,
Hogy az örökség sinórral osztatott,
Azzal a' legszebbik rész nekem jutott.
4. Dicséretet mondok én az úrnak,
Ki engem tanácsával jól vezérel;
Még veséim is erre tanítanak,
És az ágyban is megintenek éjjel.
Az urat szüntelen előttem tartom,
Ki velem lévén nem lehet ártásom.

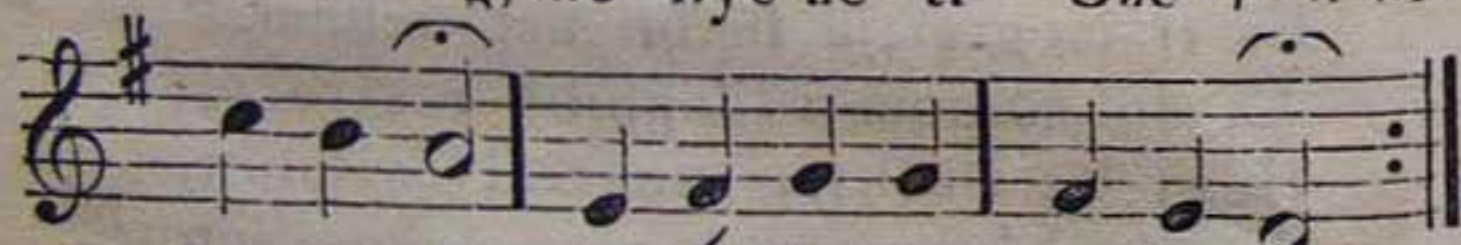
5. Öröme vagyon szívemnek ezen,
Dicsőségem örül, megnyugszik testem,
Noha a' sirben fekvése leszen:
De azt szívemben nyilván én elhiszem,
Nem hagyod a' koporsóban szentedet;
De rothadás ellen megmented ötet.

6. Az életre nekem útat mutat,
Mely életben vagyon örök boldogság,
Hol szent színednek gyönyörű vóltát
Láttatod; mely nagy öröm és vígasság!
Jobbkezednek ereje dicsősége,
Örökké megmarad, soha nincs vége.

XIX. 'S Ó L T Á R. C. M.

Az e-gek be-szé-lik, És nyilván
Az ég, me-nye-ze-ti Szé-pen ki-

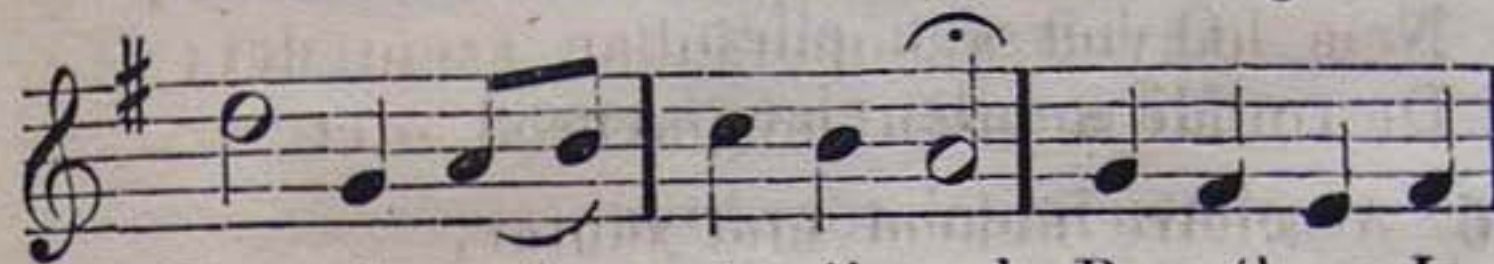
hír-de-tik Az Úr-nak e-re-jit
je-len-ti Ke-zé-nek munkájit.

A' na-pok egymásnak Tu-do-mányt

mu-tatnak Az ö bö-l - ces-sé - gé-ről:

Egy éj a' más éj-nek Beszél az Is-

ten-nek Ő nagy di - cső-sé-gé - ről.

2. Nincs szó sem tartomány,
Holott e' tudomány
Nem prédikáltatnék :l:
Mindenfelé megyen
E' föld' kerek-ségén
Beszédek ezeknek.
Írások kimegyen
Mind e' világ' végén,
Holott a' fényes napnak
Hajlékot az Isten
Helyezettett szépen
Ő lakó szállásának.

3. Melyben mint vőlegény
Reggel felkél szépen
Ő ágyasházából; :l:
És ugyan örvendez,
Mint az erős vitéz
Ha futásra indul.

Az égnék egy végén
Felkél, és elmegyén
Gyorsan a' más végére;
Sehol semmi nincsen,
Ő hévsége ellen
Mi magát elrejthesse.

4. Az Isten' törvénye
Tiszta ő beszéde,
Lelkeket megtérit; :l:
Hűség bizonyysága,
Kisdedeket abba
Böltességre tanit.
Ő parancsolati
Igazak mondási,
Kik szívet vigasztalnak:
Minden ő törvényi
Tiszták, szent beszédi
Szemet világositnak.

5. Az Isten' félelme
Tiszta, mind örökké
Megmarad és megáll; :l:
Az ő ítélete
Igaz mindenekbe,
Telyes nagy jósággal.
Aranynál, ezüstnél,
Kedvesb drágakönél,
És sokkal becsületesb;
Ő szerelmessége,
És gyönyörüsége
Még a' méznél is édesb.

6 A' ki szolgál neked
Uram! tanul tőled
Nagy jó tanúságot ;l:
És azt ha megtartja,
Jól leszen ő dolga,
Mert veszen jutalmat.
Ki tudná bűninek
Számát esetinek,
És ki gondolhatná meg?
Én sok bűncimet,
Titkos vétkeimet,
Uram! nekem bocsásd meg:

7. Szolgádat őrizd meg,
Kevélységtől tartsd meg,
Ne essék e' bűnbe :l:
És én tiszta leszek,
Semmi bünt nem teszek,
Járok te kedvedbe,
Szájamnak szólása,
Szívem' gondolatja
Kedves legyen teneked.
Adjad óh én uram!
És erős köszálam,
Hogy ne vétsek ellened.

XXIII. 'S Ó L T Á R. C. M.

Az úr én-nekem ő-ri-ző pászto-róm;

Azért sem-miben megnem fogyatko-zom!

Gyönyörű szép mezőn engemet él - tet,

Es szép kies folyó - vizre le - gel - tet,

Lelkemet megnyugotja szent ne - vé - ben,

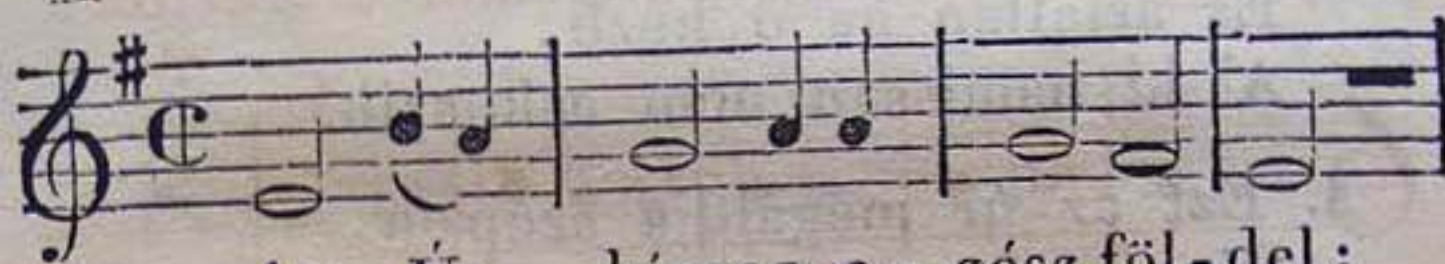
Es vezér l en - gem i - gaz ösve-nyé-ben.

2. Ha az halál' árnyékában járnék is;
De nem félnék még ő sötét völgyén is:
Mert mindenütt te jelen vagy én velem,
Vessződ és botod megvigasztal engem,
Es nekem az én ellenségim ellen
Asztalt készítesz, eledelt adsz bőven.

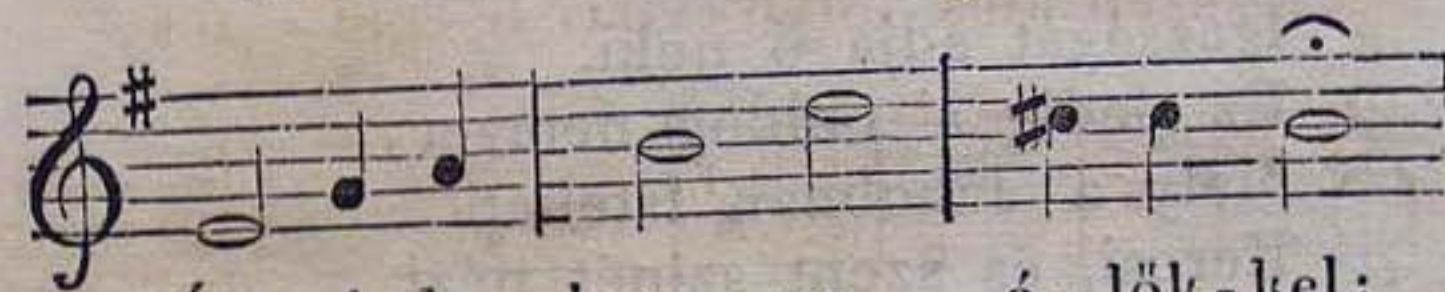
3. Az én fejemet megkened olajjal.
Es engemet itatsz telyes pohárral;

Jóvóltod, kegyességed környül veszen,
Es követ engem egész életemben.
Az Úr énnekem megengedi nyilván,
Hogy mind éltiglen lakjam ő házában.

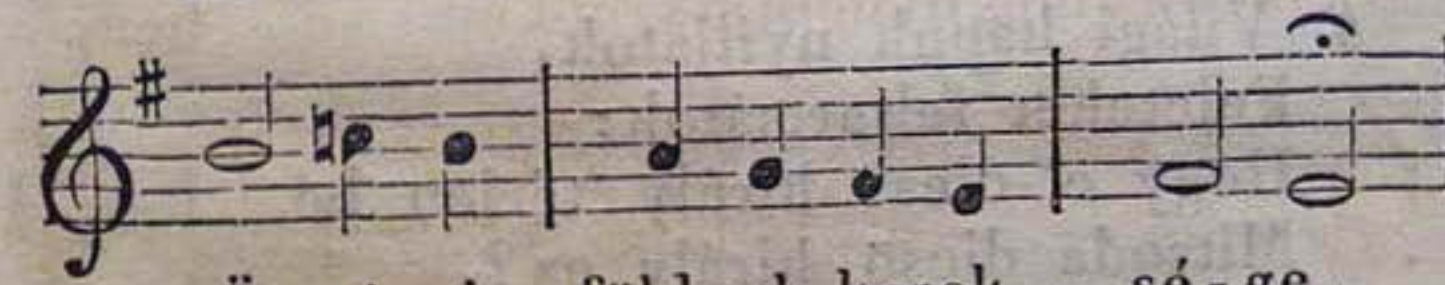
XXIV. 'S Ó L T Á R C. M.

Az Úr bír ez e - gész föl - del;

Es minden ben - ne é - lők - kel;

Ö - vé e' földnek kerek - sé - ge,

Kit a' ten - ge - ren é - pi - tett,

Fo - lyó vi - zek - kel környül vett,

Melyben meg-lát-szik bölcses - sé - ge.

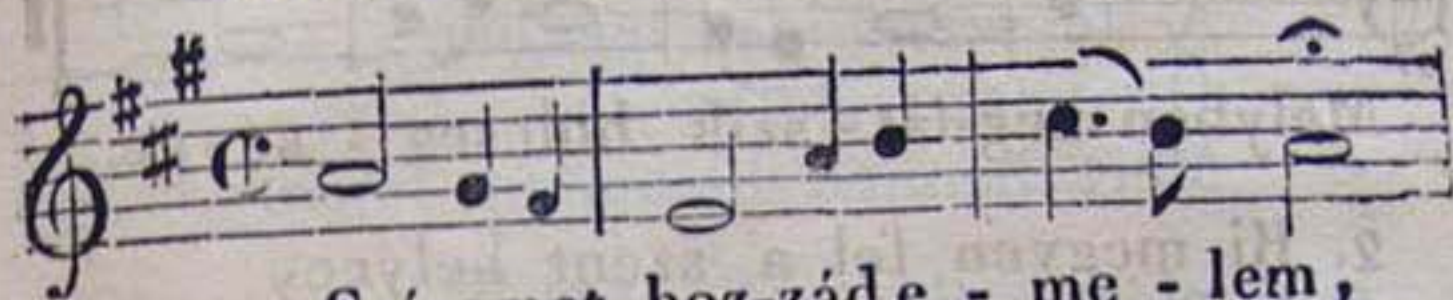
2. Ki megyen fel a' szent helyre,
Az úrnak ő szent hegyére?
És valyon kitől tiszteltetik?
A' kinek tiszta ő szíve,
Es ártatlan az ő keze,
A' ki hamissan nem esküszik.

3. Ezt az úr megáldja szépen,
Ki mint idvezítő Isten
Igazságát adja ő neki.
Ez pedig a' boldog nemzet,
Mely a' Jákobnak Istenét
Keresi, és szent színét nézi.

4. Világi kapuk nyiljatok,
Fejeteket feltartsátok:
Hogy e' dicső király térjen bé.
Mitsoda dicső király ez?
Seregeknek Istene ez;
Nagy ennek hadi erőssége.

5. Ti kapuk! emelkedjétek,
Fejeteket felvessétek,
Hogy e' király belétek térjen.
Kicsoda e' nagy királyság?
Ez a' seregen uraság.
Mely nagy az ő dicsőségében

XXV. 'S Ó L T Á R. C. M.

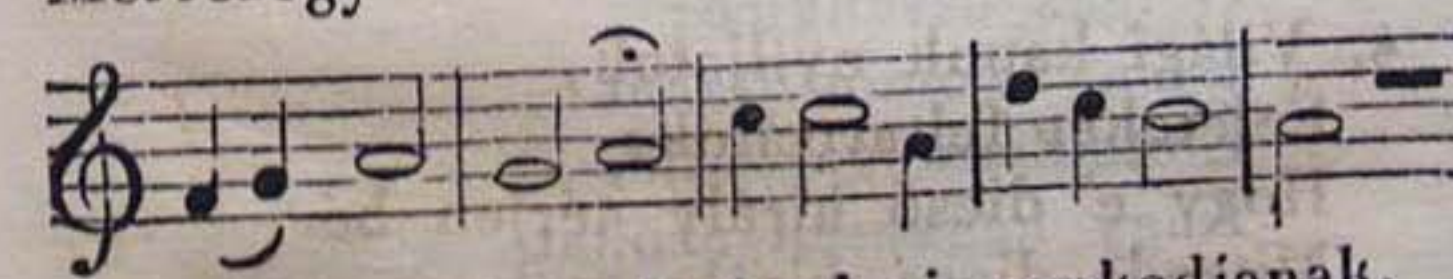
Szívemet hoz-záde - me - lem,
És meg nem szégyenit - te - tem,

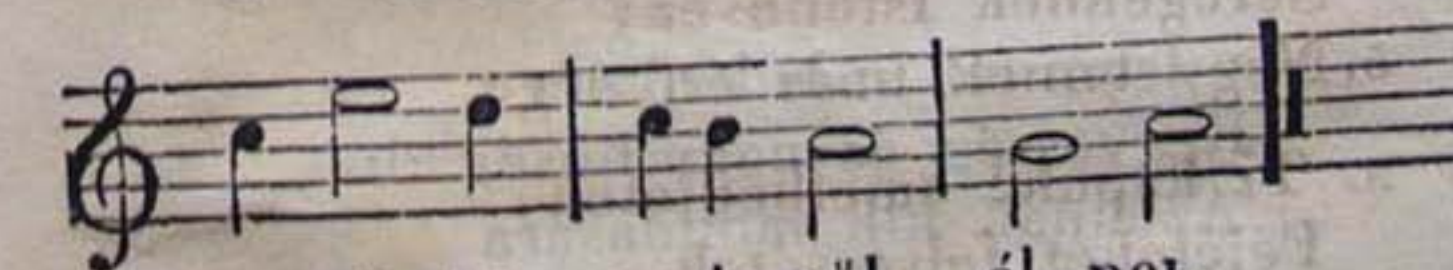
És benned bí-zom u - ram!
Nem ne-vet sen-ki raj - tam;

Mert szégyent nem vallanak, A' kik hozzád

e - se-deznek: Azok pi - ronkodjanak,

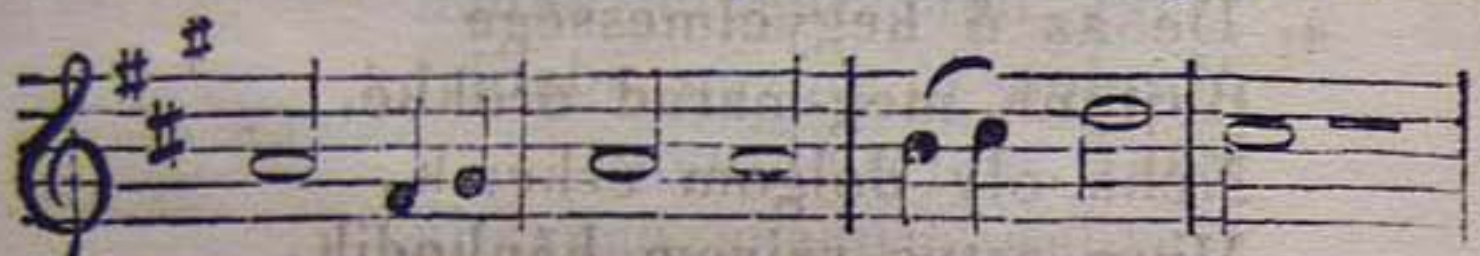

A' kik hi - tet-le-nül él - nek.

2. Utaid' uram! mutasd-meg,
Hogy el ne tévelyedjem, :|:
'Te ösvenyedre taníts meg,
Melyen intézd menésem';

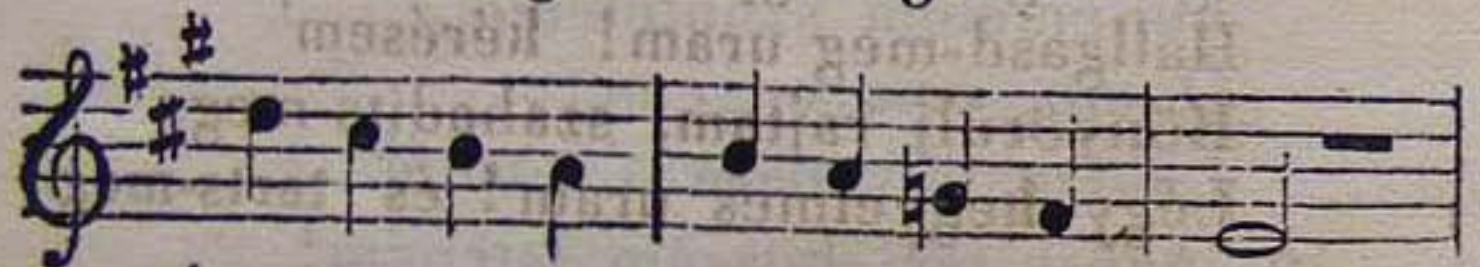
Mert te meg-tar-tál enge-met,

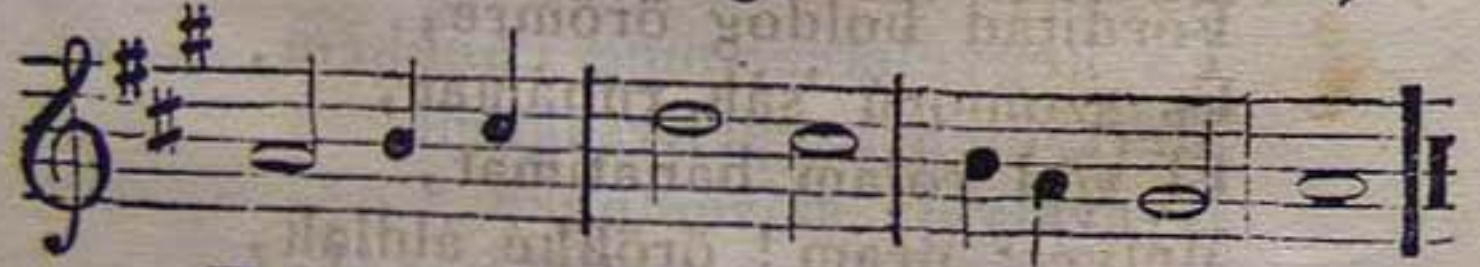
És kegye-sen fel - e - me - lél,

El-len-sé-gim - től megmen - tél

És megnem en - gedéd a-zok - nak,

Hogy nyaval - já-man vigadja - nak.

2. Hogy felkiálték te hozzád,
Nyavaljamat meg-gyógyítád,
És hogy én csak nem a' sirbe
Esném a' halál' töribe;
Ismét feltámasztál engemet,
Pokoltól megmentéd lelkemet.

3. Istenes hívek és szentek,
Az úrnak énekeljete,

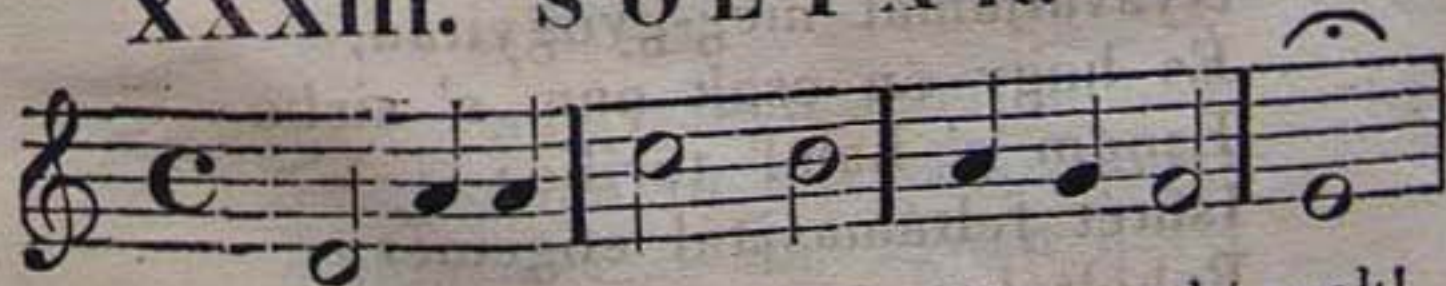
Aldjátok ötet mind végig,
Mert nem haragszik sokáig,
Az ember alig gondolhatja,
Mely hamar elmúlik haragja.

4. De az ő kegyelmessége
Rajtunk meg-marad örökké.
Néha oly dolgom érkezik,
Minn estve szívem bánkodik,
De reggel mihelyen felkelek,
Azonnal víg örömet lelek.

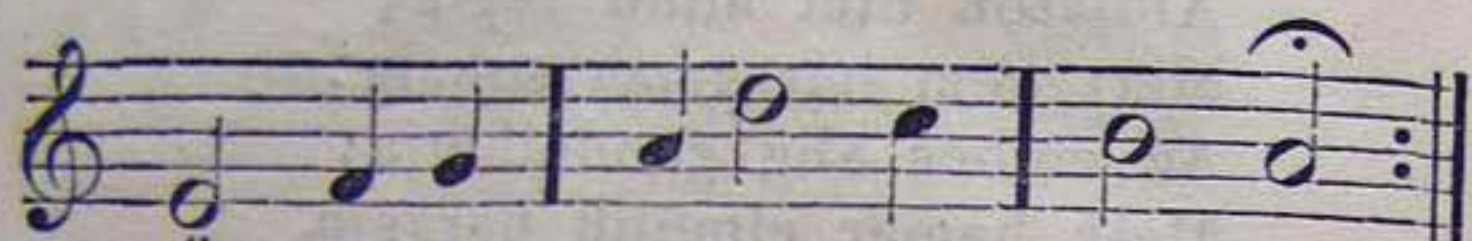
5. Uram! ha én porrá leszek,
Tégedet hogy dicsérhetlek?
Igazságod' hogy hirdesse?
Hallgasd-meg uram! kérésem'
Könyörülj rajtam, szabadíts-meg,
Légy kegyelmes uram! és tarts-meg.

6. Az én siralmimat végre
Fordítád boldog örömré,
És szomorú 'sák ruhámat,
El vöd rólam bánatimat,
Melyért uram! örökké áldlak,
Mindenek előtt magasztallak.

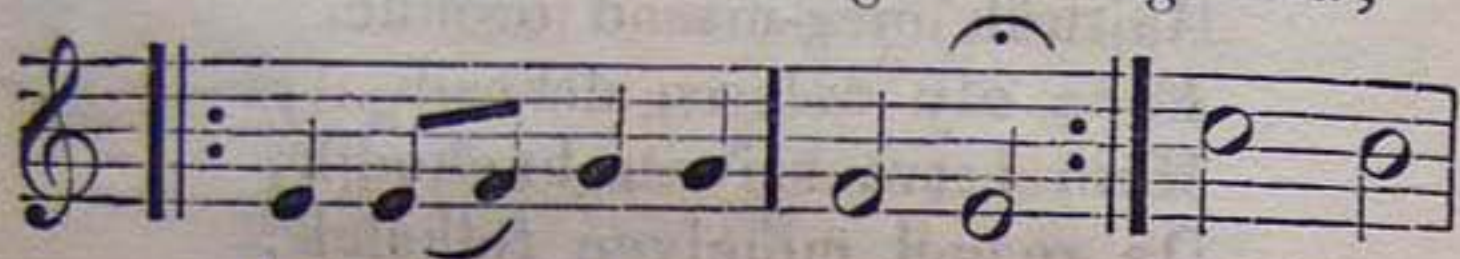
XXXIII. 'S Ó L T Á R. C. M

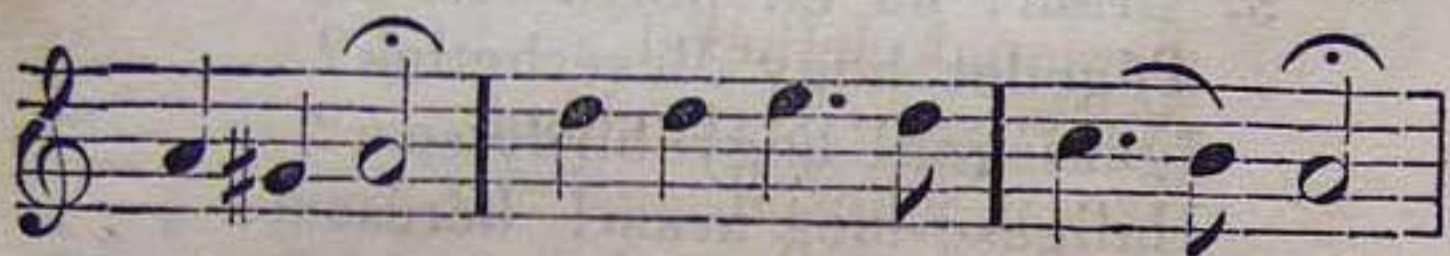
No-sza Is-tent fé - löszent hí - vek!
Mert il-lik hogy ő - tet dicsér - jék,

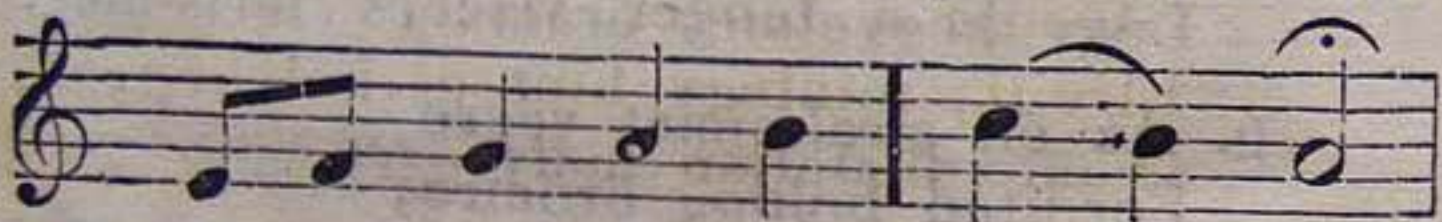
Ör - ven - dez - ze - tek az úr - nak,
Kik ö - rül - nek i - gaz - ság - nak,

Ald - já - tok a - zér - tan :|
Han - gos czi - te - rák - ban, Az úr

ál - das - sék, Lantban he - ge - dü - ben

Czim - bal - mi zen - gés - ben

Ma - gasz - tal - tas - sék.

2. Énekeljétek neki vígan
Gyönyörű szép új éneket,
Szép hangicsáló szerszámokba
Mondjátok ékes verseket;
Mert igaz mondása,
Állhatatos dolga,

A' mit az úr szól
Meg - áll igazságban.
Minden dolgaiban
Cselekeszik jól.

Szereti ő az igazságot,
Az ítélet nála kedves;
Dolgában tart irgalmasságot,
Melyel mind e' világ telyes.
Az úrnak ígéje
Egeket teremte,
Melyeket ott fenn
Szájának lelkével,
Nagy szép seregekkel
Szerze ékesen.

4. Az úr Isten mintegy tömlőben
Szoritja a' tenger' vizét,
Elrejt, mintegy kincses helyben,
Ő mondhatatlan mélységét.
Minden földi népek
Az urat féljétek:
Mind e' világon,
Valakik 's hol laktok,
Ő tőle tartsatok
Szorgalmatosan.
5. Mert mihelyt ő csak egy ígét szól,
Azonnal megleszen minden;
És valamit ő megparancsol,
Nagy hamarsággal megleszen.
Pogányok' tanácsát,
És minden szándékát
Az úr meg - töri;

És a' mit a' népek
Magokban végeznek,
Semmivé teszi.

6. De az úr Istennek tanácsa
Megmaradánd mindörökké,
És megáll minden gondolatja,
Kiterjed minden időkre.
Boldog az a' nemzet,
Ki ily urat szeret,
Mint ő Istenét;
Boldog a' nemzetség,
Kit kedvell e' felség,
Mint örökségét.

7. A' nagy Isten magas mennyekből
Alá tekint szemeivel,
E' világra néz onnan felyül
Minden nemzetekre szélyel,
Szép palotájából,
Szeme alá fordúl,
E' széles földre.
Nagy dicsőségesen,
Vigyáz nagy fényesen
Az emberekre.

8. Mert önnön maga erejével
Formálta az ő sziveket,
Es minden ő dolgokra nézel.
Látja eselekedetöket.
Az országló király,
Nagy sűrű táborral
Meg-nem tartatik,
Es az erős vitéz,

Az ő erejéhez
Itt nem bízhatik.

9. A' ki ő gyors lovában bízik,
Megcsalatkozik dolgában,
A' ki karjával dicsekedik
Meg nem tartatik a' hadban;
De a' nagy úr Isten
Népére szüntelen
Néz szemeivel;
A' kik benne bíznak,
És hozzá folyamnak.
Nem felejtí el.

10. Gondot tart rájok, 's az háláltól
Megtartja őket éltekben,
Szükségtől és éhelhalástól
Örzi a' drága időben.
Lelkünk azért várja
Szüntelen ohajtja
Az úr' óltalmát;
Ki pa'súl végre
Eljő segítségre:
Ad diadalmat.

11. Azért ő benne a' mi szivünk
Igen örvendez szüntelen,
Mert ő minékünk reménységünk,
És bízunk ő szent nevében.
Nagy kegyelmességed'
Mi rajtunk bővítсед;
Légy mi gyámolunk,
Ne hagyj szükségünkben;
Segíts-meg éltünkben;
Mert téged várunk.

XXXIV. 'S Ó L T Á R.

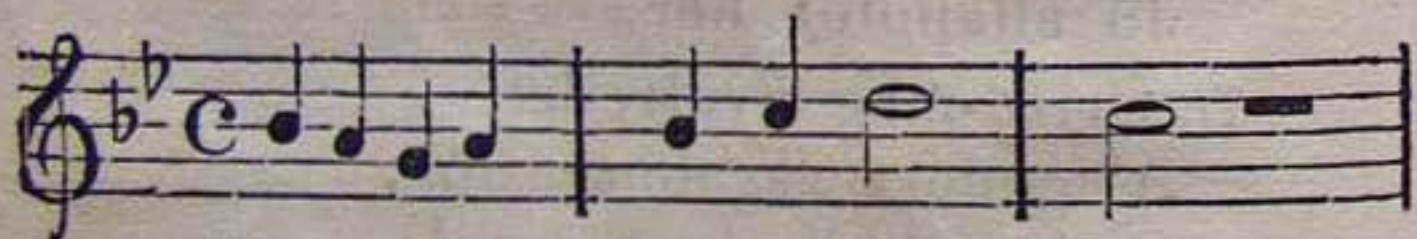
1. Mindenkoron áldom
Az Urat, mig engem éltet,
És az ő szent dicséretét
Szájamban hordozom,
Dicsekedvén áldja
Lelkem jóvoltát az úrnak,
Kit a' szegények hallanak,
Es örülnek rajta.
2. Magasztaljuk vígan
Az úrnak áldott szent nevét,
És véghetetlen kegyelmét
Dicsérjük mindnyájan,
Mert midőn keresném
És kérném az én uramat,
Meghallá kiáltásomat,
És meg-tarta engem.
3. Kik az úrra néznek,
Tőle megvigasztaltatnak,
Soha arczájok azoknak
Meg nem szégyenülnek.
A' szegény kiálta,
És meg-halgatá az Isten:
El-nem hagyá inségében,
De meg-szahaditá.
4. Az Isten' angyali
Hívek környül tábort járnak,
Istentfélőket megtartnak,
Mint Isten' követi.
Lássátok az úrnak
Jóvoltát és kostoljátok,

- Mert bizony holdogok azok,
Kik ő benne bíznak.
5. Féljétek az urat
Mindnyájan hívek és szentek,
Mert nem lessz soha szükségek,
Kik félik hatalmát.
Az oroszánoknak
Gyakorta szükségek esik:
De kik az Istent tisztelik
Meg-nem fogyatkoznak.
 6. Én fiaim jertek:
Halgassatok beszédemre:
Meg-tanítalak szent életre;
Hogy Istent féljétek.
Kicsoda az ember
Ki hosszú életet kíván,
És minden ő dolgaiban
Jó állapotot kér.
 7. Őrizd-meg nyelvedet
A' gonosz rágalmazástól,
Óvd ajakid' álnokságtól:
Meg ne sértsd más hírét:
Tégy jól, gonoszt gyűlölj:
Békességet kérj és kövess,
És hogy Istennél légy kedves,
Tisztességnek örülj.
 8. Az Isten' szemei
Látják a' gonosztévőket,
És ő emlékezeteket
A' földről eltörli.
A' jókat nem hagyja,

Kik ő hozzá tiszta szivből
Kiálnak nagy inségekből,
Mind meg-szabadítja.

9. Közel az úr Isten
A' töredelmes szivekhez,
És a' sérelmes lelkekhez
Segítséggel leszen.
Az igaznak itten
Ő nyavalyája sokasúl;
De minden nyomoruságból
Kimentti az Isten.
10. Meg-tartja az Isten
Élteket ő szolgáinak;
A' kik csak ő benne bíznak,
Nem esnek szégyenbe.

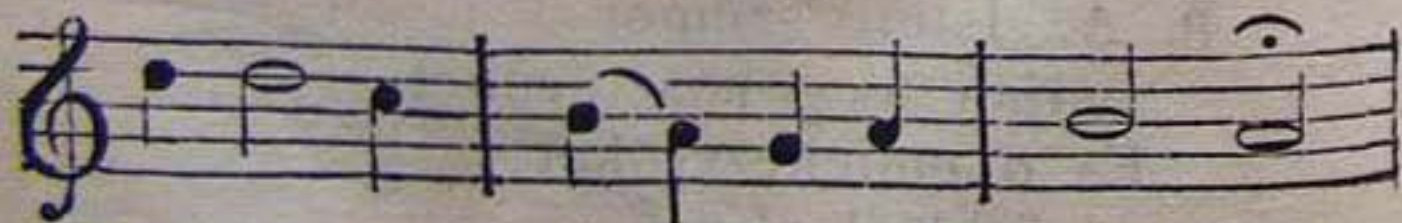
XXXVIII. 'S Ó L T Á R. C. M.

Haragodnak nagy vóltá - ban

Megindul - ván Nefedj meg u - ram engem:

Bú-sult ger - je - de - zé - sed - ben

Rám tekintvén Ne büntess meg Is - tenem.

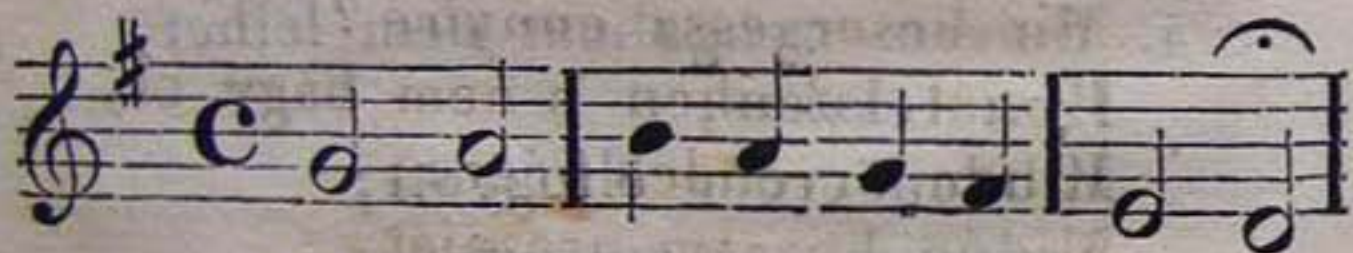
2. Mert ez én nagy gyarlóságim
És bűneim
Fejem' felyül haladtak,
Kiknek nehéz terhes voltát
Sulyosságát
Tagaim nem bírhatják.
3. Minden mostani kérésem,
Én Istenem!
Vagyon szemeid előtt;
És minden fohászzkodásom,
'S ohajtásom,
Tőled el nem rejtetett.
4. Szivem nyugalmat nem lelhet,
Igen reszket,
Minden erőm elfogyott;
Szemeim' világossága,
Vidámsága
Én tőlem eltávozott.
5. De én az Istenben bízom,
Es elvárom,
Hogy kérésem' meghallja.
Mert szivem' hozzá emelem,
És elhiszem,
Hogy szükségem' meglátja.
6. Hamisságomat meg-vallom,
Nem tagadom

Gonosz téteményimet ;
Bűneim miatt lett sebek
Kesergetnek,
És gyötrenék engemet.

7. Uram ne hagyj el engemet,
Nézd ügyemet,
Mert egyedül hagyattam ;
Kérlek, légy irgalmas nekem
Én Istenem !

Mert csak te benned bíztam.
8. Azért tőlem ne állj messze
Szánj-meg végre,
Én kegyelmes Istenem !
Segedelmeddel ne késsél,
Siess, jöjj el,
Én édes idvességem !

XLII. 'S Ó L T Á R. C. M.

Mint a' szép hü-ves pa - tak-ra,
Lel - kem úgy o - hajt u - ram - ra,

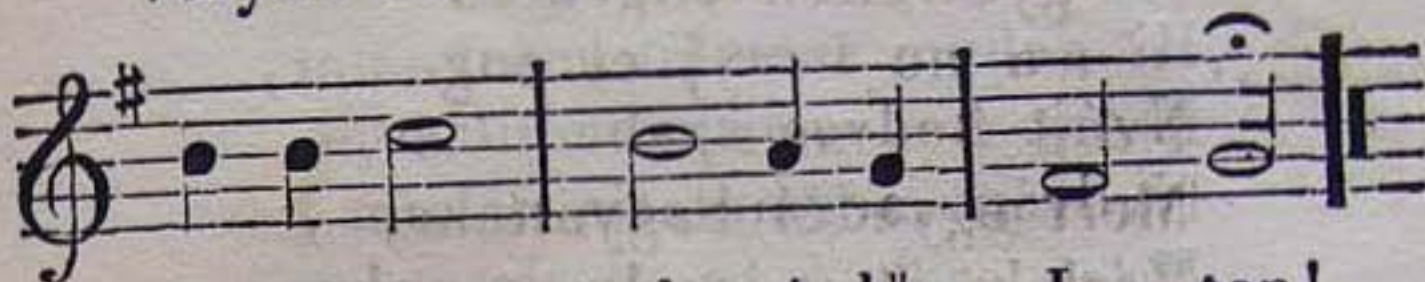
A' szar - vas kíván - ko - zik :!
És hoz - zá fo há sz - ko - dik Tehozzád

én Is - te - nem Szomjuho - zik én lelkem,

Valyon szí - ned' e - le - i - be

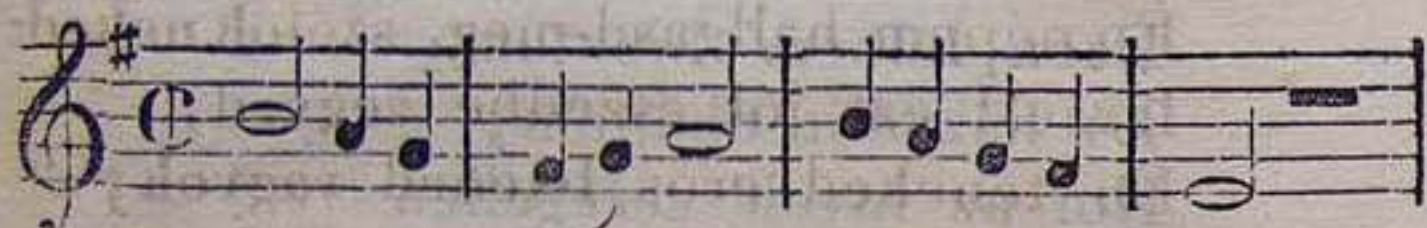

Mi - kor ju - tok é - lö Is - ten!

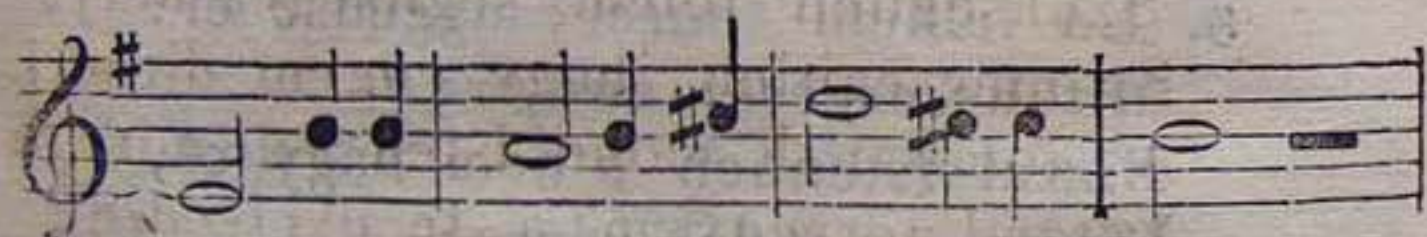
2. Könyhullatásim énnekem
Kenyerem éjjel nappal;
Midön azt kérdik én tőlem:
Hol Istened, kit vártál?
Ezen lelkem' kiontom,
És házadot ohajtom,
Hol az hívek' seregében
Örvendek szép éneklésben.
3. Én lelkem mire csüggedsz el?
Mit kesergessz ennyire?
Bizzál Istenben 's nem hágy el,
Kiben örvendek végre;
Midön hozzám arczáját,
Nyújtja szabadítását.
Oh én kegyelmes Istenem!
Mely igen kesereg lelkem!
4. Sebessége árvizednek
És a' nagy zúgó habok
Én rajtam öszveütköznek;
Még is hozzád ohajtok;
Mert úgy megtartassz nappal,
Hogy éjjel vigassággal
Dicséreteket éneklek
Neked erős őrizömnek.

5. Én lelkem mire csüggedsz el?
Mit kesergessz ennyire?
Bízzál Istenben 's nem hágy el,
Kiben örvendek végre,
Ki nekem szemlátomást
Nyújt kedves szabadulást,
Nyilván megmutatja nekem,
Hogy csak ő az én Istenem.

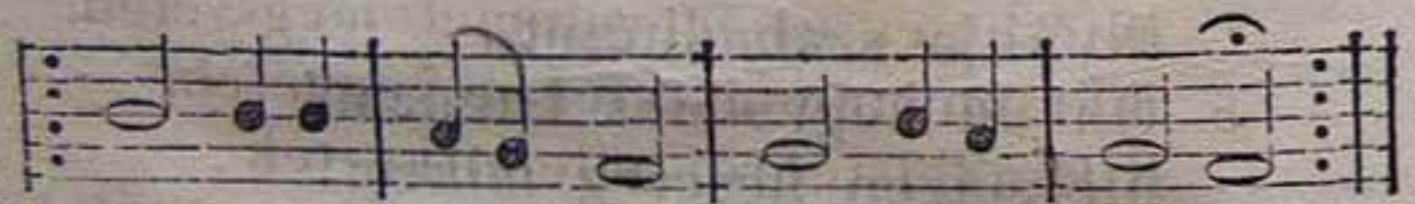
L. 'S Ó L T Á R. C. M.

Az erős Is-ten uraknak u - ra

Szól, és mind e' földet e - lö hív - ja

Tá-madat - ról és nap-enyé - szetről, :l:
Nagy szépség - gel a' Si - on' he - gyé - ről

El jő az Is-ten ő fényessé - gé - ben,

Sem-mit elnem hall-gat i-té-le-té-ben

2. Emésztő tűz megyen ő előtte,
Nagy forgó szélvész leszen környüle,
Szólítja az eget és a' földet,
Hogy meg-ítélje minden ő népét
Mondván: gyűjtsétek ide a' híveket,
Kik áldozattal vették kötésemet.
3. Az eget hirdetik igazságát
Az Istennek, mert itél igazat.
Én népem hallgasd-meg, szólok neked:
Izrael! ezt jól eszedbe vedyed,
Én teneked erős Istened vagyok;
Áldozatiddal keveset gondolok.
4. Szükségben tölem segítséget kérj,
És megsegítek, hogy engem dicsérj.
A' gonosznak mond Isten: de mire:l:
Veszed törvényem' a' te nyelvedre?
Kötésem' száddal vallod, de gyűlöled
Intésemet és ígéretemet meg-veted.
5. Ezt mostan eszetekbe vegyétek,
Kik az Istenről elfelejtkeztek,
Hogy el ne ráncsalak mentség nélkül.:l:
A' ki hálát ad, engem az becsül,
Mond Isten: az ily' ember jár jó úton,
És neki segedelmem jelen vagyom.

LXI. 'SÓLTÁR. T. B. 38. 'Sólt. nót.

1. Kiáltásom' halldmeg Isten! *|||*
Vedd füledben *|||*
Az én könyörgésemet: *|||*
Mert én szívem nagy inségből *|||*
Messze földről *|||*
Kiáltja felségedet. *|||*
2. Vigy fel engemet kőszálra,
Magasságra,
Hol bátorságom legyen,
Mert te vagy én erős tornyom,
Vigasságom,
Én ellenségim ellen.
3. Te hajlékodban lakásom'
Én kívánom,
És ohajtom szüntelen;
Szárnyaidnak árnyékában
Kivánkozván,
Vagyok jó reménységben.
4. Mert meghallgatsz kérésemben,
Oh úr Isten!
Nyújtván kegyességedet,
Örökségeket meg-adod,
És meg-áldod,
A' kik félik nevedet.
5. Naphoz napok adassanak
A' királynak
Nagy sok nemzetségekre,
Sokasítsad esztendeit;
Nyújtsd életét
Véghetetlen időkre,

6. Országa érjen sok időt,
Isten előtt,
Szép csendes békességben.
Igazságodnak hívsége
Elöl vegye,
És őrizze kegyesen.
7. És osztán vígan éneklek
Szent nevednek,
Mostan és mind örökké:
És a' mely fogadást tettem,
Meg-fizetem,
Naponként ő nekie.

LXII. 'SÓLTÁR. T. B.

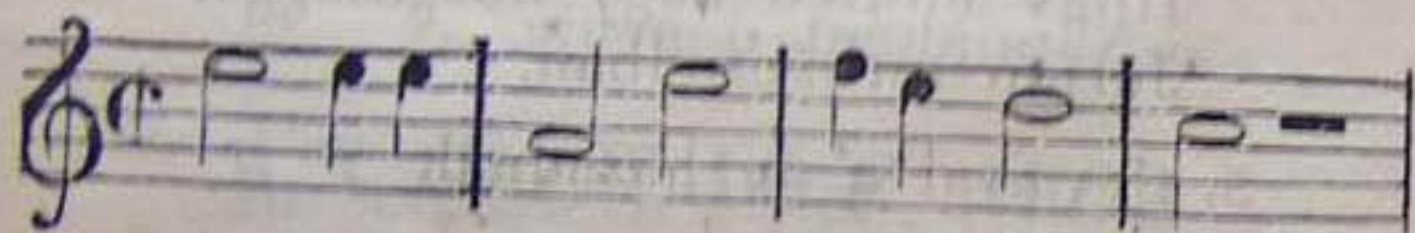
„Az úr bír az egész földet”

1. Az én lelkem szép csendesen,
Nyugszik csak az úr Istenben;
Mert csak ő az én idvességem:
Ő nekem erős kőváram,
Megtartóm és én óltalmam,
Minden gonosztól megment engem.
2. Azért szívem! reménységed'
Csak az úr Istenben vessed;
Elj csak az ő segedelmével;
Ő nekem magas kőszálam,
Óltalmam és erős hátyám;
Hogy soha ne tántorodjam el.
3. Az Isten én idvességem
Erősségem dicsőségem;
Bízzatok azért csak ő benne:
Előtte ti sziveteket

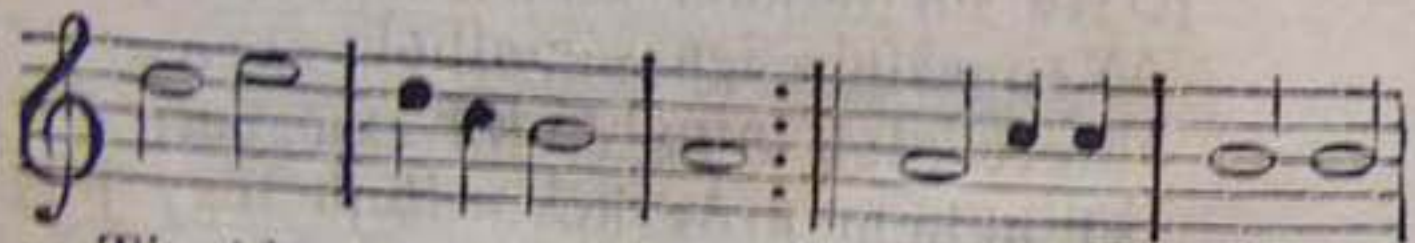
Töltsétek ki lelketeket;
Ő legyen lelkünk' hiedelme.

4. Ne bizzatok hívságtokban,
Hamis ragadozástokban,
Múlандó dolgon ne lapjatosk:
Hogy ha sokasúl kincsetek,
Ahoz ne bízzék szivetek;
Mert nem állandó gazdaságtok.

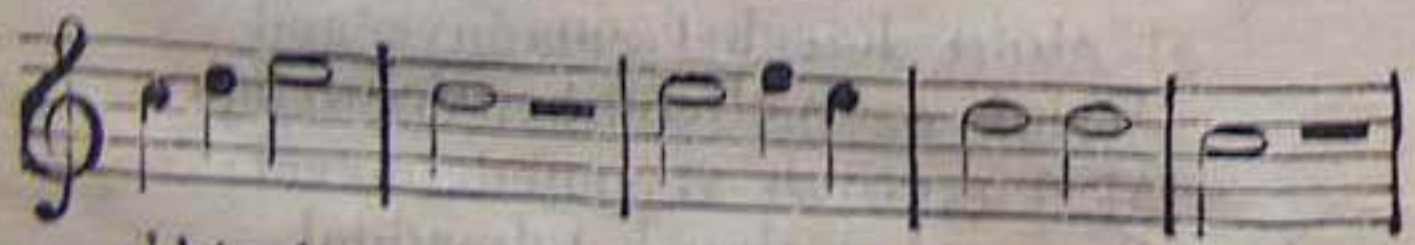
LXV. 'SÓLTÁR. T. B.

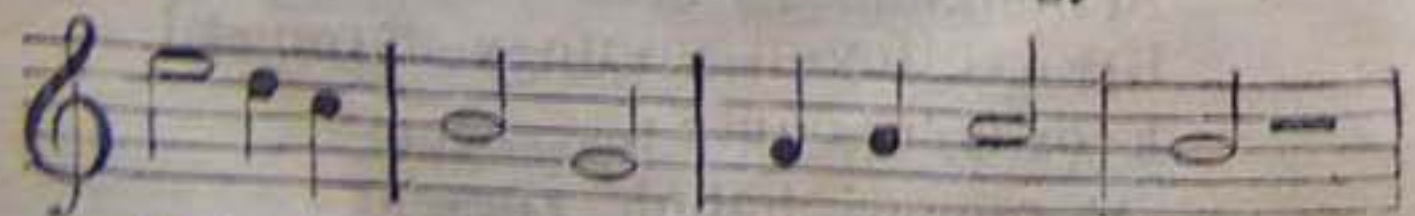
A Sion - nak he-gyén úr Is - ten
Fo - gadást tesznek neked it - ten

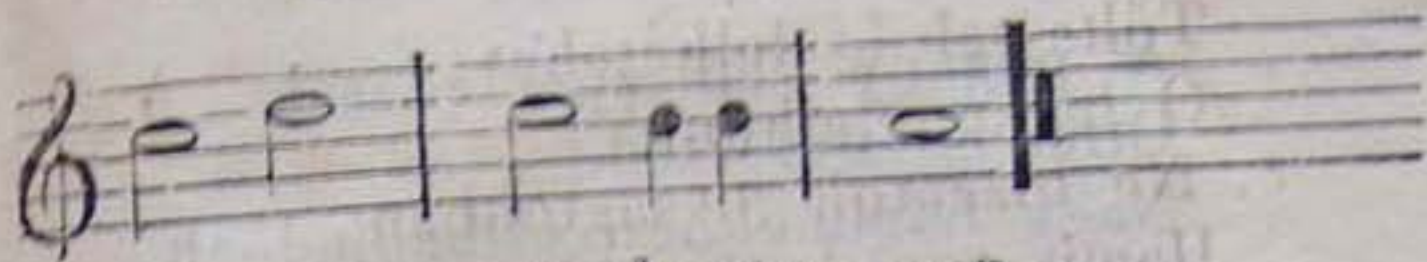
Ti - éd a' dicsé - ret: : Mert kéré - se-ket
Tisztel - vén tége - det,

a' hívek - nek, Meghallod ke-gye - sen.

Azért te hoz-zád az em-be - rek

Jö - nek min-denün - nen

2. Rajtam a' bűn elhatalmazék
Terhelvén engemet;
De nagyvolta kegyességednek
Eltörli vétünköt,
Boldog, a' kit te elválasztál,
Fogadván házában;
Hogy előtted nagy buzgósággal
Járjon tornáczódban.
3. Javaival a' te háznak
Megelégítettünk,
Szent dolgain te templomodnak
Gyönyörködik szivünk.
A' te csuda igazságodból
Meg-felelsz minékünk:
Hallgass-meg Isten! velünk tégy jól,
Oh mi segedelmünk.
4. Mindenek csak te benned bíznak,
E' föld' kerektségén,
A' kik szélyel messze lakoznak
A' tengernek szélén.
Te monhatatlan hatalmaddal
A' magas hegyeket
Környülfogod mintegy abroncsal
Erősítvén őket.
5. A' tengeri habok' zúgását
Te megcsendesited:

A' pogány nép' zúgolódását
Ottan el-enyészted.

Nagy félelmekben el-bádjadnak
Mindenek e' földön,
Nagyvóltán a' te csudáidnak,
Kiknek számok nincsen.

6. Te meg-vígasztalsz mindeneket,
Reggel a' napfénnel,
Biztatsz minden élő rendeket,
Csillagokkal éjjel:
Áldásiddal meg-látogatod
Az elszáradt földet,
Hasznos essőkkel meg-lágyítod;
Gazdagítván ötet.

7. A' te kútaidból a' vizek
Soha el nem fogynak;
Hogy a' szép földi vetemények
Szaporodhassanak.
A' barázdákat meg-ítatod
A' szántóföldeken:
A' vetést szép essővel áldod,
Hogy bőven teremjen.

8. Meg-koronázod az esztendőt
Nagy sok javaiddal,
Lábaid' nyoma kövérséget
Csepeget nagy zsírral.
Lakóhelyei a' pusztáknak
Folynak kövérséggel:
Hegyek és halmok vigadoznak
Nagy bőv termésekkel.

9. A' szép síkmezők ékeskednek
Sok barom - csordákkal;
Villognak a' szép szántóföldek
Sűrű gabonákkal.
A' hegyődalok, mezőföldek
Szép búza - növéssel
Örvendeznek, és énekelnek
Nagy gyönyörűséggel.

LXVII. 'S Ó L T Á R. T. B.

Örvendj e - gész föld az Is - ten - nek

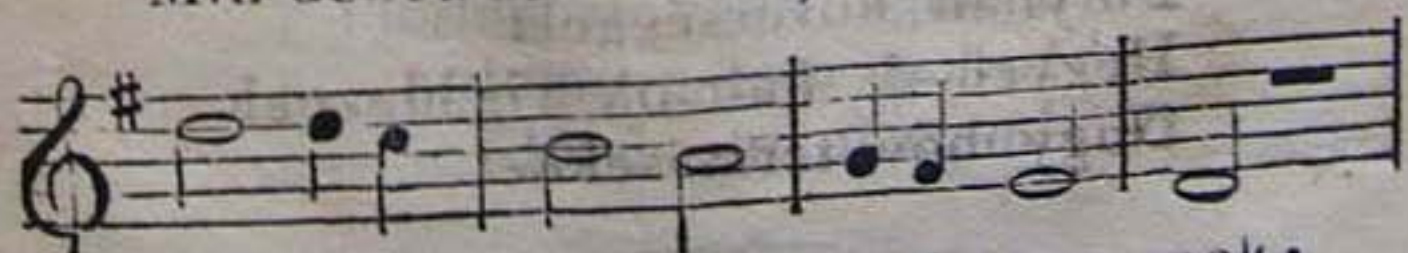
És é - ne - kelj szép zen - gés - sel;

Nagy dicső - sé - gét szent ne - vé - nek

Min - denek ur - cserjék szé - lyel;

Mondjátok ezt az úr Is - ten - nek:

Csu-dá-la - to - sok dol - ga - id,

E-rös - sé - ged nagy, hozzád es - nek

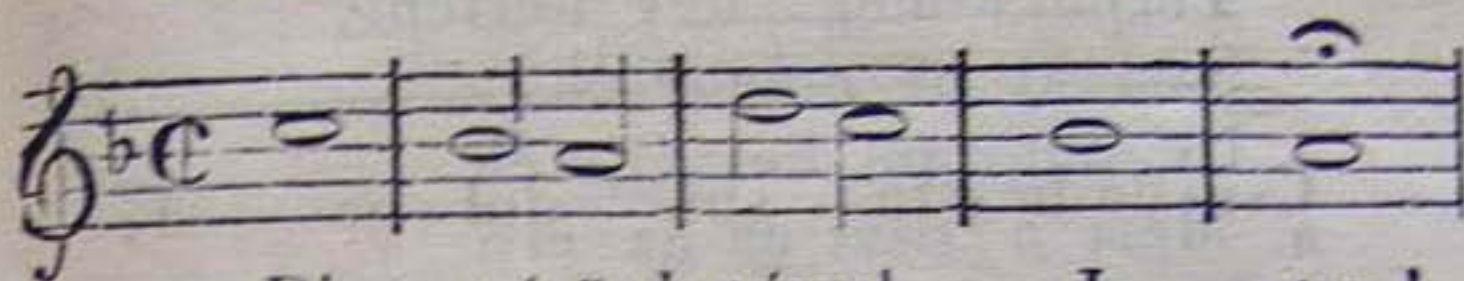

Hizelkedvén ellen - sé - gid.

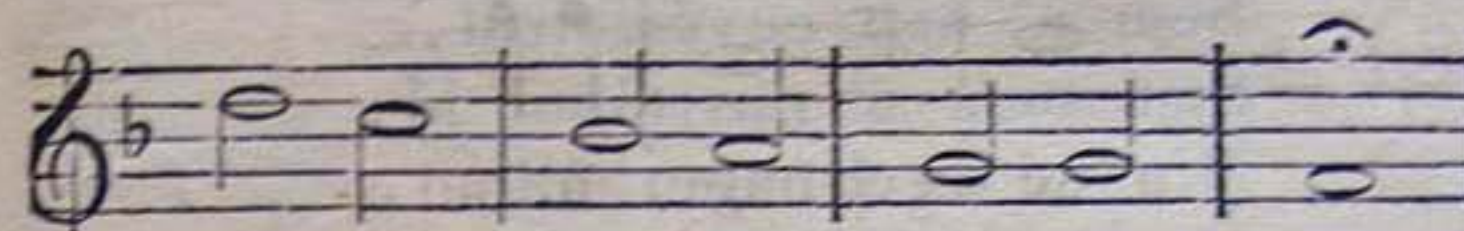
2. A' te Isteni felségedet
E' földön mindenek áldják,
És dicsőséges szent nevedet
Énekléssel magasztalják.
Jertek, és ezt jól meglássátok,
Minden jól ide figyelmezz:
Istennek mely csudálatosok
Dolgai az emberekhez.

3. Áldjátok a' mi Istenünket,
E' földön minden emberek:
Dicsérjétek az ő szent nevét,
Nagy zengéssel minden népek,
Mert életünket ő megadá;
Az ő nagy kegyességéből:
Lábainkat meg-gyámolítá,
Óltalmazván eleséstől.

LXXV. 'S Ó L T Á R. T. B.

Di - csérünk téged Is - ten!

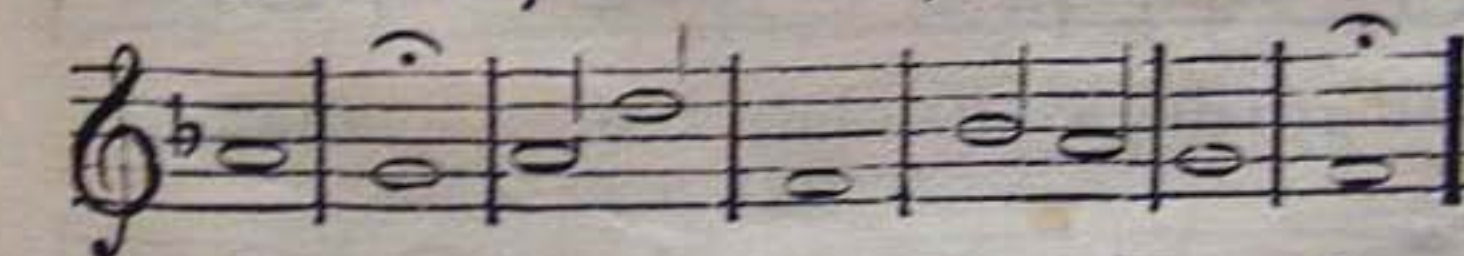
Di - csé - ret le - gyen ne - ked,

Mert a' te di-cső ne - ved, Hozzánk

kö - zel jött hí - ven; Mi azért csudá-

i - dat Hirdet - jük jó-vól-to - dat.

2. Ha időm lessz valaha
Én igazán itélek:
Ha feneke a' földnek
Egyszer'smind lerohanna,
Én mégis ő oszlopát
Jól állatnám gyámolát.

3. A' bolondokat intem,
Ne bolondoskodjatok;

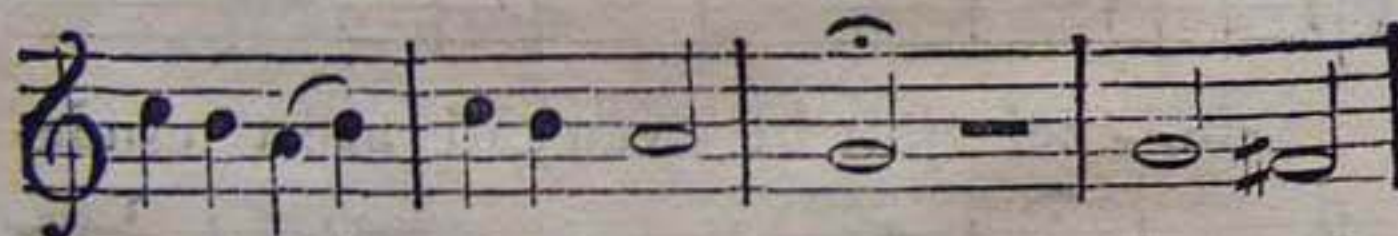
A' kik pedig gonoszok,
Térjetelek-meg, úgy kértem,
Szarvat ne emeljetelek,
Ily fenn ne beszéljetelek.

4. Mert a' tiszt és az erő
Nem a' napkelet felől,
Sem a' nap enyészetről,
Sem nem a' pusztából jö:
Minden az Isteneen áll,
Ő aláz 's ő magasztal.

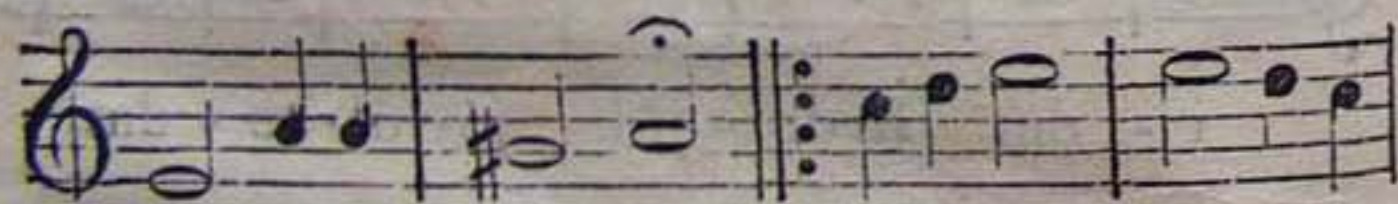
LXXVII. 'S ÓLTÁR. T. B.

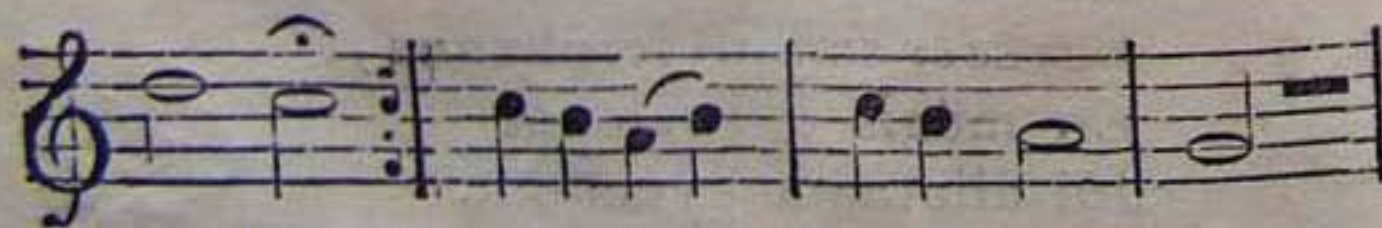
Az Isten-hez az én szó - mat
E-me-lem ki - ál - tá - so - mat,

Hogy felki - álték hoz - zá, Be - szé -

dem' meghall - ga - tá. :l: Mindennemü szüksé -
Reménységem csak az

gemben .l:

Is - ten :l: Éjjel ke - zem feltar - tom

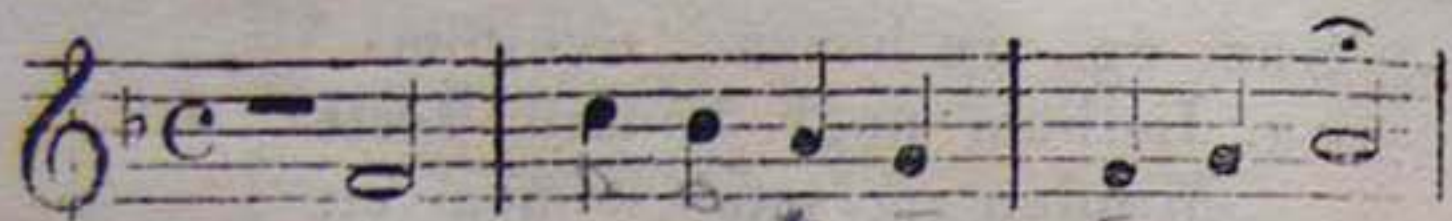
'S az ég - re hozzá nyújtom.

2. Lelkem nagy bánatba esett
Minden vigasztalást meg-vet;
Az Isten rettent engem,
Ha róla emlékezem.
Noha Istennek szivemben
Panaszlok nagy inségemben:
Lelkem még sem találhat
Semmiben nyugodalmat.

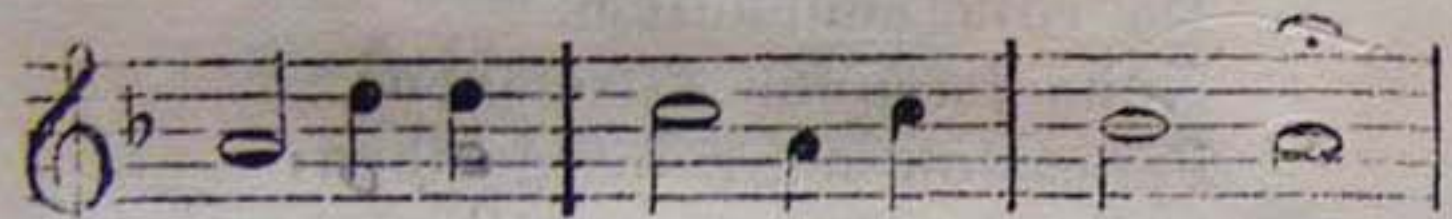
3. Szemeimet nyitva tartod,
Alunni éjjel sem hagyod:
Erőmben úgy elfogyék;
Hogy egy szót sem szólhaték.
Gondolám a' régi időt,
És forгатám szemem előtt
Az elmúlt esztendőket,
Hányám és vetém őket.

4. Oh erős és kegyes Isten!
Szent vagy cselekedetidben,
Es sehol senki nincsen
Hozzad hasanló Isten.
Csuda, Isten! a' te dolgod,
A' mint gyakran megmútatod:
Minden népek jól látják
Nagy vóltát hatalmadnak.

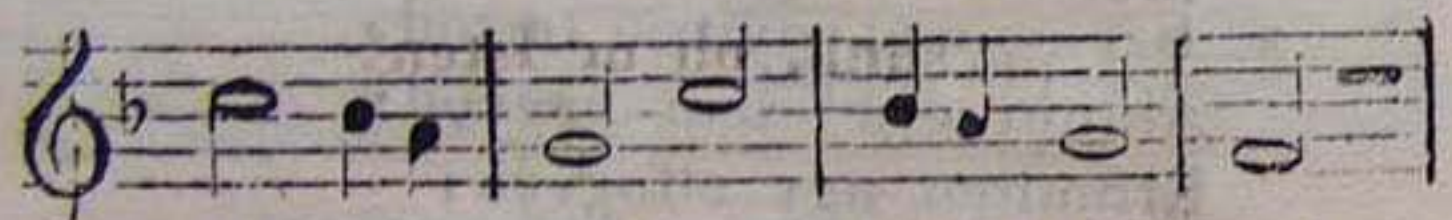
LXXXIV. 'S Ó L T Á R. T. B.

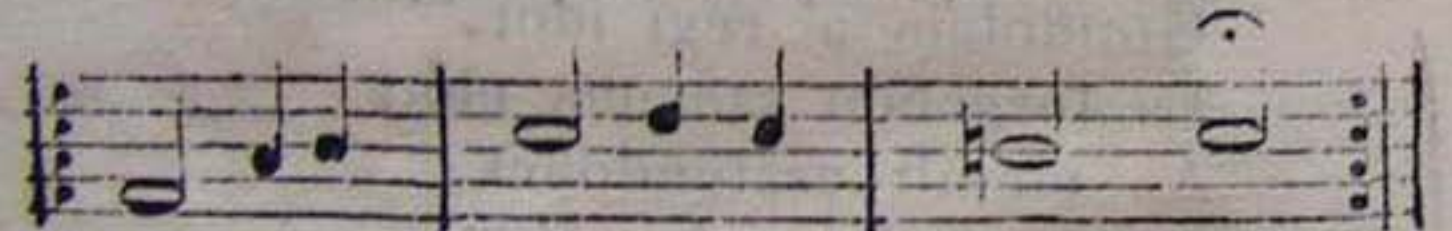
Oh se-re-geknek Is-te-ne!

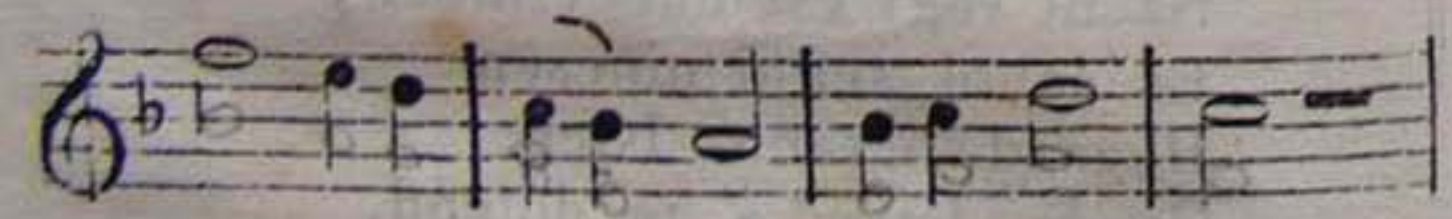
Mely kedves győ-nyö-rü - sé - ge

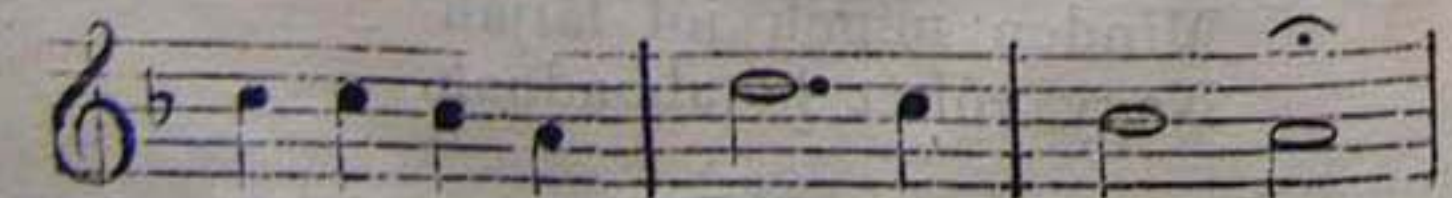
A' te sze - rel-mes haj-lé-kid - nak,

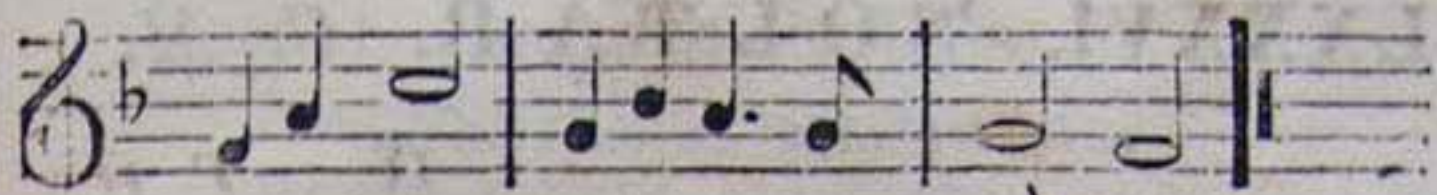
Az én lel - kem fo-hász - ko - dik,
Tor-nác-zod - ba ki-ván - ko - zik,

Oh Iste - ne a' magasság - nak!

Á - hi - to-zik tes - tem lel - kem

Te hoz-zád é-lő Is - te - nem.

2. Oh boldog az ember nyilván,
A' ki a' te útaidban
Kiván járni szívvel lélekkel.
Menvén a' siralom' völgyén,
A' hol merő száraz minden,
Ott is ő nagy hiedelemmel
Kutatás, csinál csatornát,
Melybe essővizet bocsát.
3. Mi pa'sunk, oh úr Isten!
Kenettedre nézz kegyesen,
Mert jobb egy nap a' te házában;
Hogy nem ezer nap' egyebütt:
Az Isten' tornácza előtt
Kapun álló lennék inkább;
Hogynem mint sok időt élnék
Házokban az hitleneknek.
4. Mert miénkünk fényes napunk
Az Isten és mi pa'sunk;
Nagy dicsőséggel szeret minket:
Azokkal kegyelmet teszen,
Kik járnak a' jó ösvényen;
Sok javaival áldja őket.
Boldog az ember éltében,
Ki bízik az úr Istenben.

LXXXVI. 'S Ó L T Á R. C. M.

„Az Istenhez az én szómat“

1. Hajtsd hozzám uram! füledet,
És hallgasd-meg kérésemet:
Mert igen szegény vagyok,
Az én szükségim nagyok.
Tartsd-meg testemet lelkemet:
Ne nézd bűnös életemet:
Szolgádhoz térjen kedved,
Ki bízik csak te benned.
2. Hozzád mindennap ohajtok,
Nagy szükségemben kiáltok;
Te nagy irgalmad szerint
Kegyelmezz-meg óránként.
Szolgád' lelkét vigasztald-meg,
Uram! kiáltásom' halld-meg:
Mert szívemet e' végre,
Emeltem fel az égre.
3. Úram! jó kedvű 's édes vagy,
A' te irgalmasságod nagy;
Minden emberhez pedig,
Ki hozzád esedezik:
Hallgasd-meg azért kérésem',
És nézd-meg esedezésem',
Tekintvén kegyelmedre,
Figyelmezz beszédemre.
4. Nagy szükségemben ohajtok,
Te hozzád szívből kiáltok;
És engem te meg-hallgatsz,
Nyavalyámban el nem hagysz.
Ugyan sincs sehol több Isten,

- Ki hozzád hasanló legyen;
Nincsen több erős Isten,
Ki ily dolgot tehessen.
5. E' világon minden népek,
Kiket teremtél eljönek,
És imádnak tégedet,
Dicsöítik nevedet:
Mert te nagy és hatalmas vagy,
Csudatételed sok és nagy
Te vagy egyedül Isten;
Sehol Isten több nincsen.
 6. Vezérlj uram! útaidban,
Hogy járjak igazságodban:
És csak arra hajtsd szívem
Hogy szent nevedet féljem
Neked uram hálát adok,
És telyes szívből vigadok:
Mind örökké nevednek
Dicséretet éneklék.

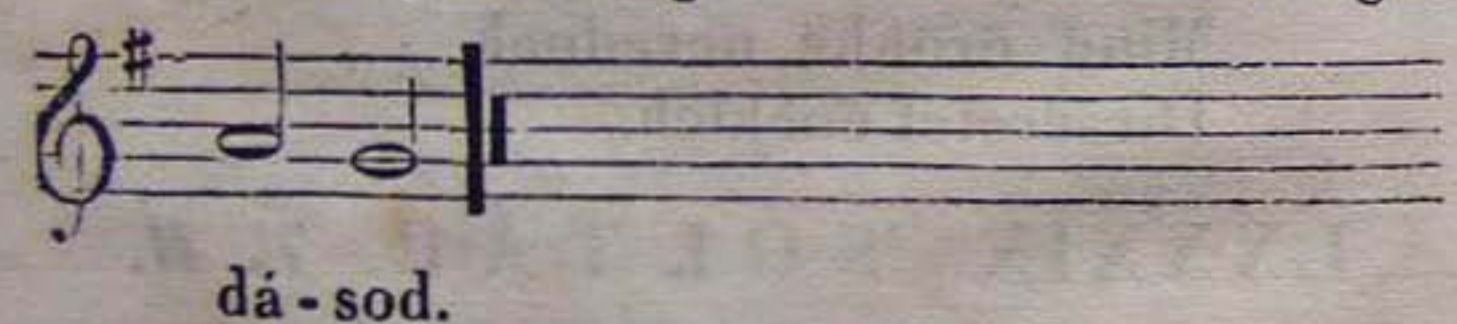
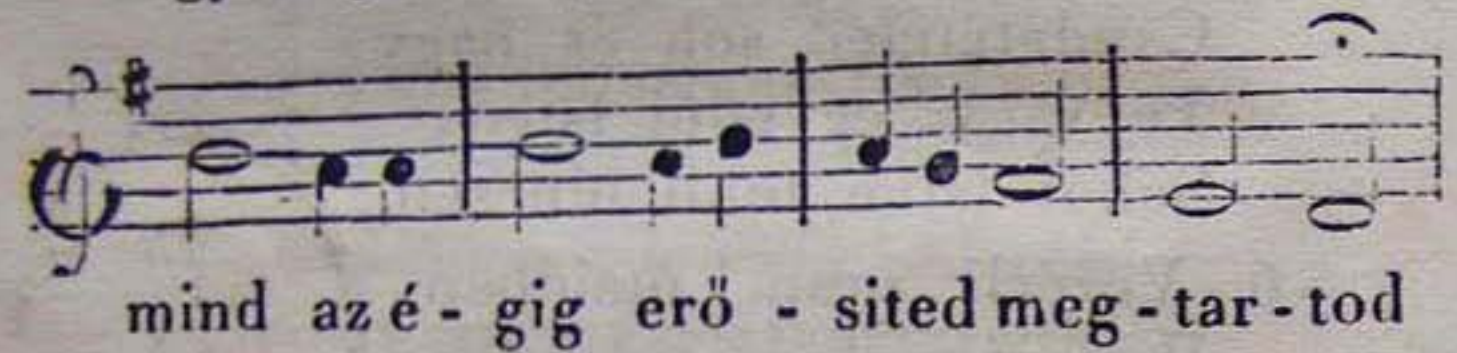
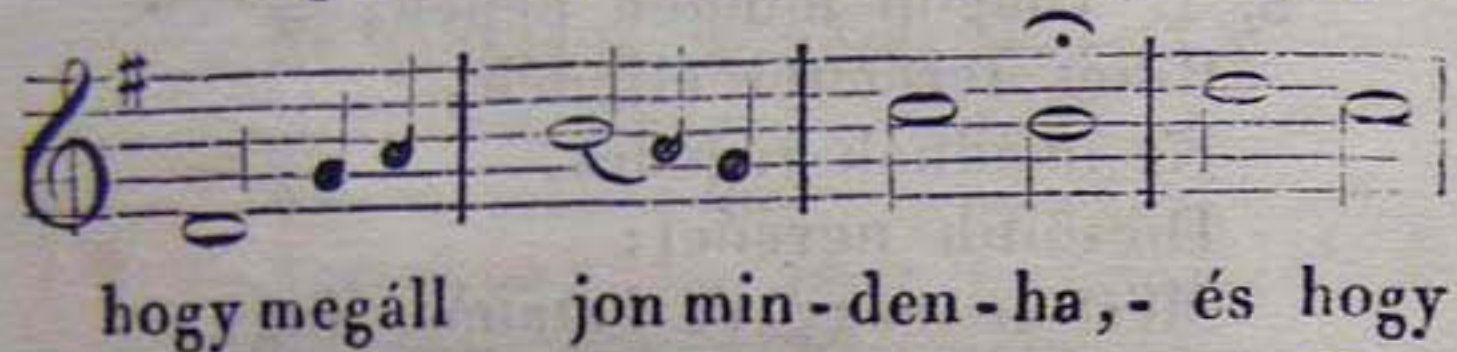
LXXXIX. 'S Ó L T Á R. T. B.

Az úrnak irgalmát örökké é-neklem,
És hiveséges vóltát mindenkor hirdetem.

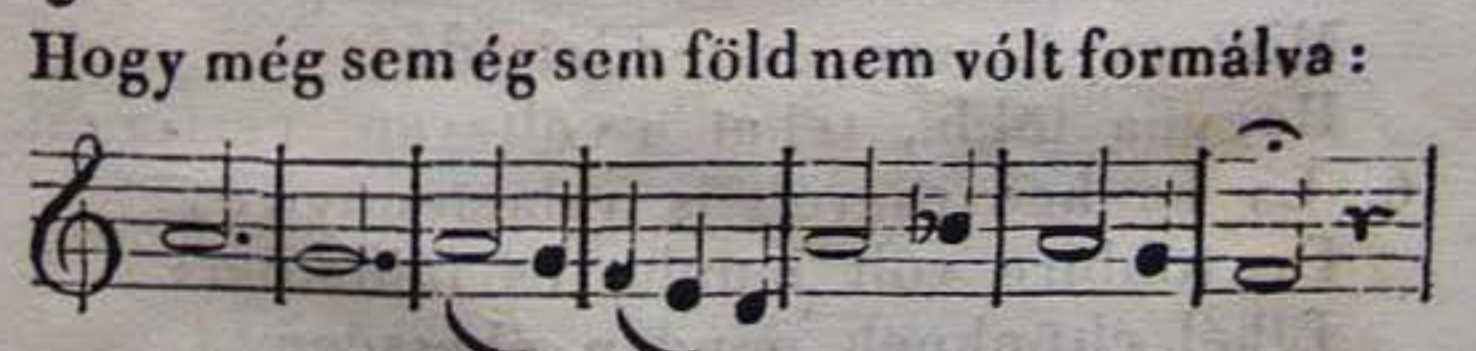
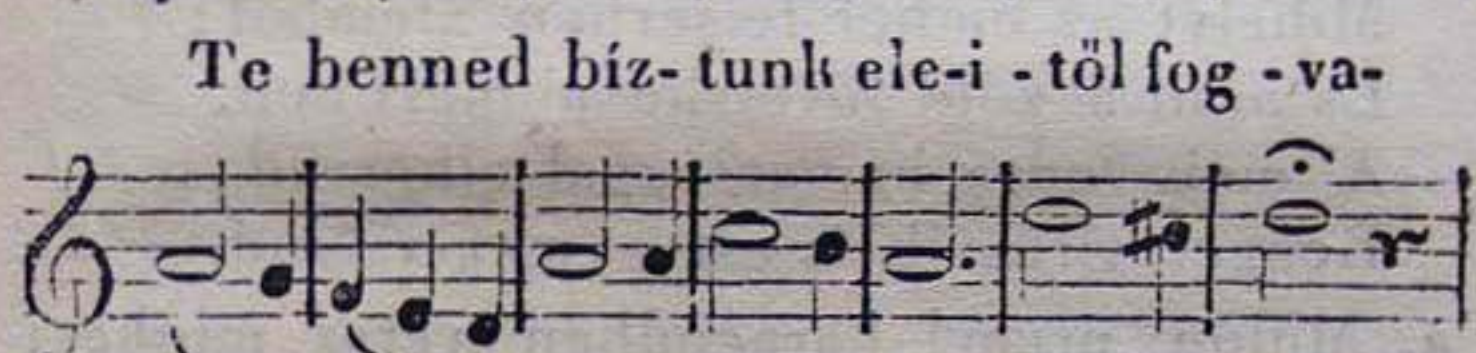
Mert mondom hogy meg-áll mind ő-örök-

2. Az eget hirdetik 'csuda dolgaidat:
A' szent gyülekezet te igazságodat:
Mert valjon's kicsoda volna ott fenn az égben,
Ki nagy hatalommal hozzád hasonló legyen?
Az erős angyalok' sergében vagy-on-é,
Ki e' dicső úrhoz hasanlatos lehetne?
3. Boldog a' nép, a' mely teneked örvendez;
Minden dolgát uram! ez viszi jó véghez,
Fényes arczád előtt ezek járnak mérészen,

Es a' te nevedben örvendeznek szüntelen;
Mert nagy dicsőségre őket felmagasztalod,
És jótéteményed' rajtok megsaporitod.

XC. 'S Ó L T Á R. T. B.

2. Az embereket te meg-hagyod halni;
És ezt mondod az emberi nemzetnek:
Legyetek porrá lük porból lettetek,
Mert ezer esztendő előtted annyi;
Mint a' tegnapiak ő elmúlása,
Es egy éjnek rövid vigyázása.
3. Kimúlni hagyod őket oly hirtelen:
Mint az álom, mely elmúlik azontúl;
Mihelyt az ember felserken álmából;
És mint a' zöld füvetske a' mezőben,
A' mely nagy hamarsággal elhervad,
Reggel virágzik 's estve meg-szárad.
4. Midőn uram! haragodban versz minket:
Ottan meg-halunk, és földre lecsünk,
A' te kemény haragodtól rettegünk.
Hogy ha meg-tekinted nagy-bűneinket;
Titkos vétünkét ha előhozod,
És színed' eleibe állatod:
5. Haragod miatt, napja életünknek,
Menten elmúlik oly hirtelenséggel,
Mint a' mondott szót elragadja a' szél.
A' mi napink, miket nekünk engedtel,
Mintegy hetven esztendei idő;
Hogyha több, tehát nyóltzvan esztendő.
6. Es ha kedves vólt is valamennyire,
De többire vólt munka és fájdalom:
Elkél éltünknek minden ékessége,
Elmúlik, mint az árnyék és az álom.
De ki érti a' te haragodat?
Csak az, a' ki féli hatalmadat.
7. Taníts-meg azért minket kegyelmesen,
Hogy rövid vóltát életünknek értsük,

- Es eszességgel magunkat viseljük;
Oh úr Isten! fordúlj hozzánk ismétlen!
Míg hagyod hogy éltünk nyomorogjon?
Könyörülj már a' te szolgáládon.
8. Tölts be minket reggel nagy irgalmaddal,
Hogy jó kedvvel vigyük véghez éltünket,
Ne terheltecssünk szorgalmatossággal.
Vigasztalj minket, és adj könnyebbséget;
És haragodat fordítsd-el rólunk,
Melyel rég-ólta ostromoztatunk.
 9. Szolgáládon láttassad dolgaidat,
Dicsőségedet ezeknek fíjain:
Add értenünk felséges hatalmadat:
Mi kegyes urunk! oh irgalmas Isten!
Minden dolgunkat birjad forgassad;
Kezeink' munkáit igazgassad.

C. 'S Ó L T Á R. T. B.

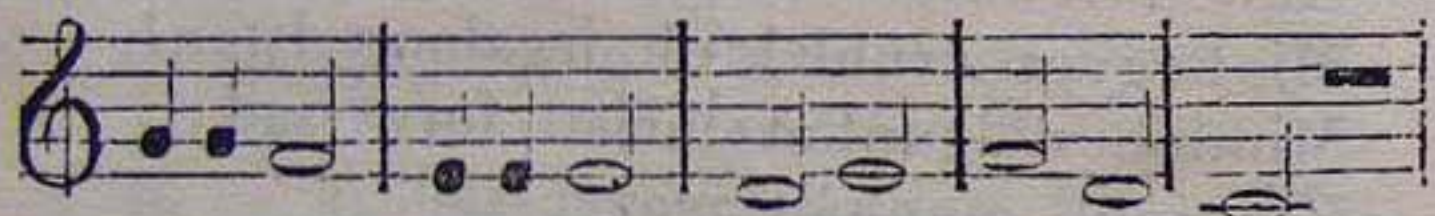
1. E' földön ti minden népek!
Az Istennek örvendjete:
Előtte szép énekekkel
Szolgáljátok őt' vig szívvel.
2. Tudjátok, hogy ez az Isten,
Ki minket teremtett bölcsen,
Es mi vagyunk ő népei,
És ő nyájának juhái.
3. Ő kapuin menjetek bé,
Hálát adván szívetekben:
Jer! menjünk bé tornácziba
Neki nagy hálát adván.

4. Mert nagy az ő kegyessége,
És megmarad mind örökké;
És az ő szent igazsága
Megáll, és el nem fogy soha.

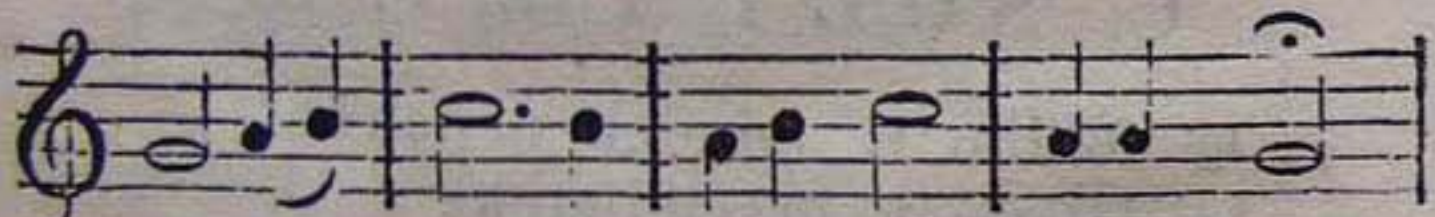
CIII. 'S Ó L T Á R. C. M.

Áld-jad lel-kem u-ra - dat Is-te-ne-det,

Minden én bennem dí - csérje szent ne - vét,

És az ő mond-hatat-lan jóvol - tát:

Nó dicsérd lelkem és az urat áld - jad,

Fe-le-dé-kenységben el ne hall-gas-sad

Ő jó - téteményi-nek sokvol - tát.

2. Adj hálát ennek, a' ki bűneidet
Megbocsátja, gyógyítja sérelmidet:
Kiment minden nyavalyádból híven;
És életedet veszélytől megmenti,
Az halál' veszedelmétől megörzi,
Irgalmával megkoronáz szépen.
3. Ki életedet kegyesen táplálja;
A' mi szádnak kell bövséggel megadja.
Mint a' sast megifjít, és megújít:
És a' kik méltatlanságot szenvednek,
Azok tőle kegyesen megmentetnek,
Hozzájok nyújtja az ő jó kedvét.
4. Mint az atya fiaihoz kegyelmes,
Ő is azokhoz igen engedelmes,
Kik őt' igazán, félik, tisztelik,
Mert jól tudja mely gyarló a' mi vóltunk,
És hogy mi oly romló emberek vagyunk,
Mint a' por, mely a' széltől hintetik.
5. Ember' élete a' fűhöz hasonló,
Felnő és zöldül, de hamar elmúló;
Mint a' gyenge virág a' síkmezőn,
Melyet mihelyt megfúvall a' melegszél,
Elhull, és hervad, ékessége elkél,
Ember nem tudja, hol volt, 's hová lön.
6. De az úr' kegyelme örökké megáll
Azokon, kik őt' félik igazsággal,

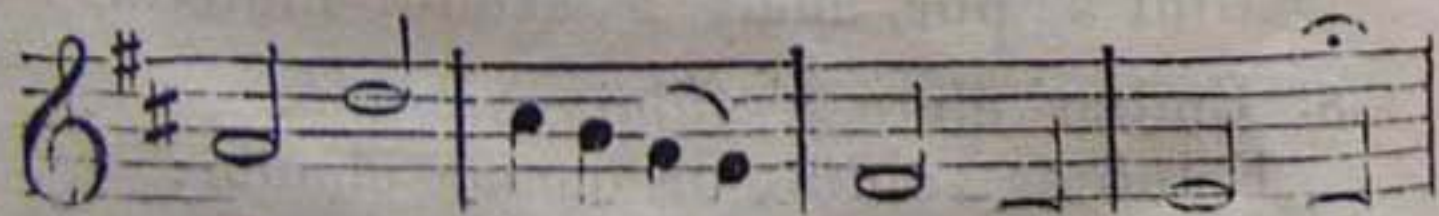
És firól fira terjed irgalma
Azokon, kik megtartják ő kötésit,
A' kik gyakran megemlítik törvényit,
És azok szerint járnak mindenha.

7. Az úr a' mennyben helyeztette székit;
Melyben gyakorolja igaz ítéletit;
Országlása kihat minden rendre.
Isten' angyali! áldjátok az urat,
Ti erős lelkek! kik ő akaratját
Teszitek, és jártok ő kedvére.
8. Dicsérjétek őt' minden ő seregi!
Kik a' mennyekben szolgáltok ő neki,
És kik őrzitek szent akaratját.
Áldjátok az urat minden állatok!
Ő nagy birodalmát magasztaljátok:
Áldjad lelkem örökké az urat!

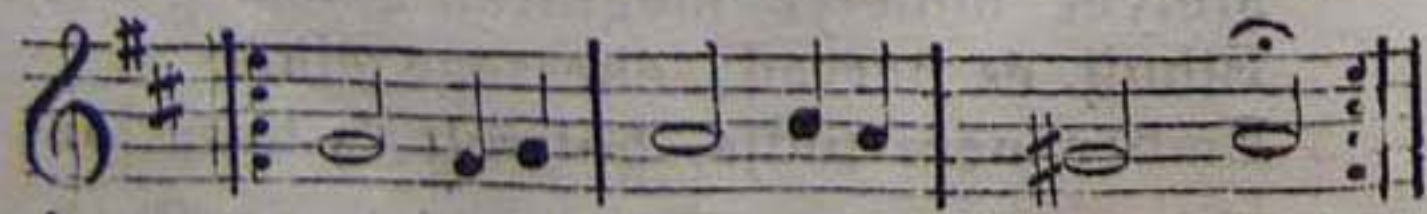
CV. 'S Ó L T Á R T. B.

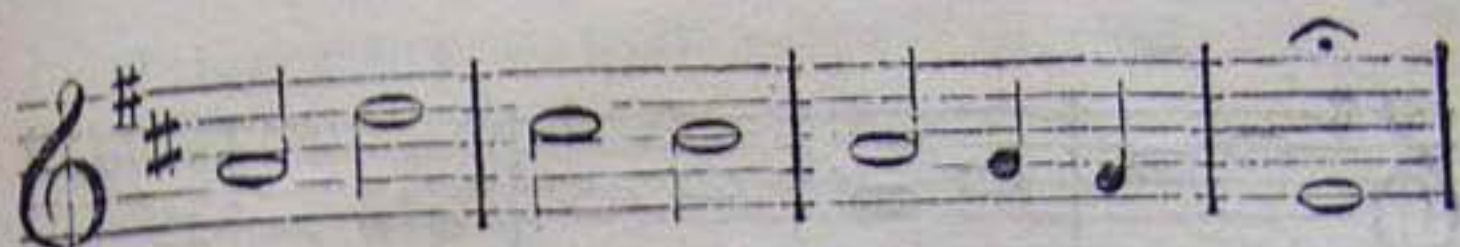
Ad - ja - tok há - lát az Is - ten - nek,

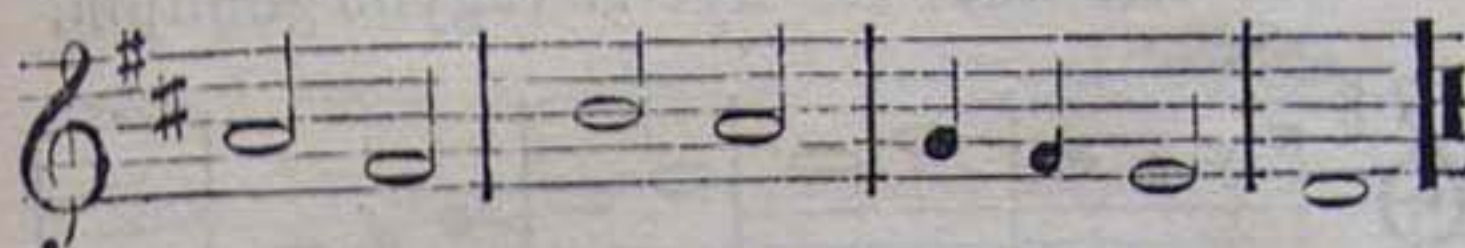
I - mád - kozza - tok szent - ne - vé - nek;

Hír - dessé - telk dicsé - re - tét,
És minden jó - té - te - mé - nyét.

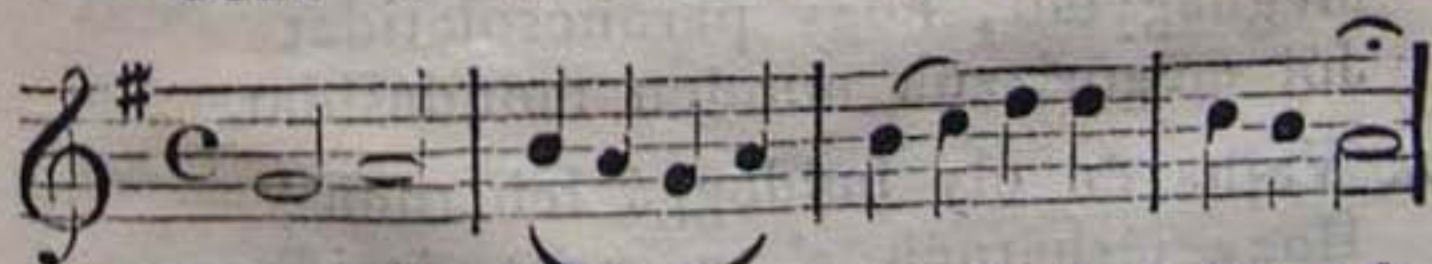
Be - szél - je - tek a' nép e - lött

Nagy csu - dá - it, me - lye - ket tett,

2. Neki vígan énekeljétek,
Csuda dolgait dicsérjétek;
Magasztaljátok szent nevét, :|
Kik szívből félték őtet.
Örüljön azoknak szívek,
Kik az úrról értekeznek.
3. Keressétek e' kegyes urat,
És annak színét és hatalmát:
Meggondoljátok dolgait; :|
Ne felejcsétek csudáit,
Ítéletit hirdessétek;
Melyek ő szájából jöttek.

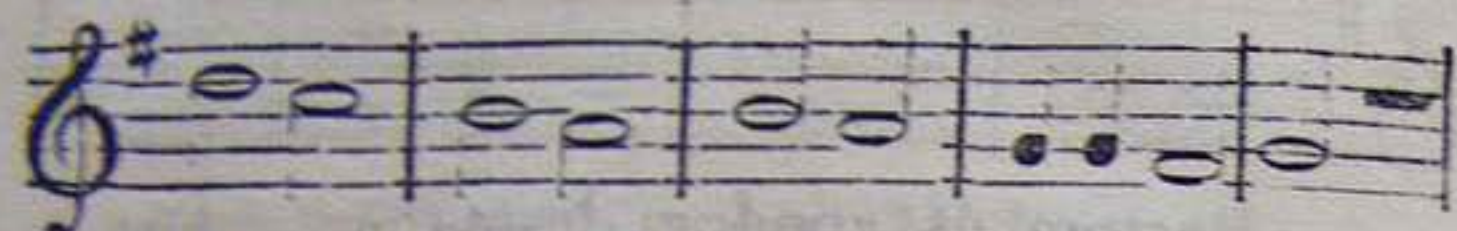
CXI . 'S Ó L T Á R. T. B.

Az oly em - be - rek nyilván boldogok

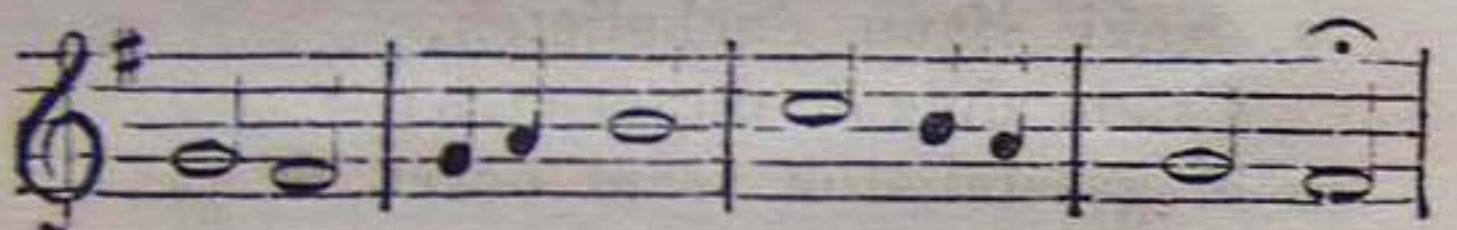
A' kik i - gaz - ság - gal jár - nak él - tekben

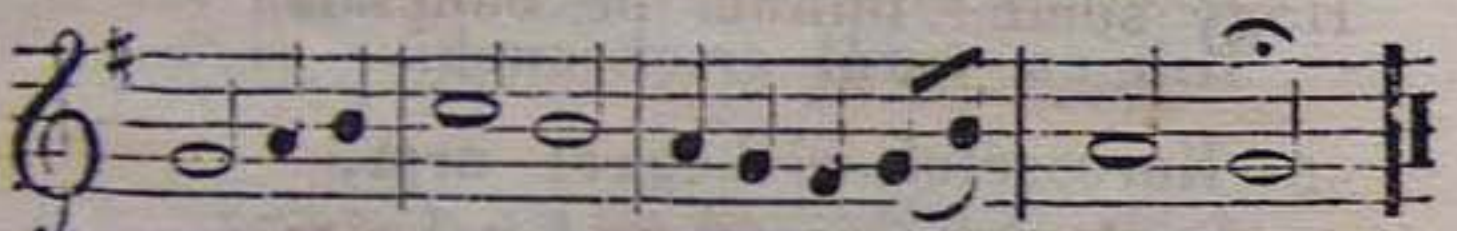
Is - ten' tör - vé - nyé - re vagy on gondjok,

És a' szerint él - nek minden i - dő - ben:

A kik szent bizony - sá - git meg - ör - zik,

És az Is - tent szívek szerint ke - re - sik.

2. Boldogok azok is, mondom nyilván;
A' kik hamisságot nem cselekesznek;
De mindenkor az úr' útáiban
Járnak, és szent ártatlanságban élnek.
Mehagytad, hogy parancsolatidat
Jól megőrizzük minden mondásidat.

5. Vajha én oly boldoggá lehetnék,
Hogy járhatnék a' te szent útáidban,
És engedhetnék szent törvényednek!
Ha nézhetném törvényed et valóban,
És azt szívemben bizonynal hinném!
Így soha semmi szégyenbe nem esném.

4. Hálát adok neked telyes szívből,
Hogy megtanítasz te ítéletidre,
Melyek tiszták minden hiba nélkül,
Megtartom és gondom lessz törvényedre:
De kérlek téged: oh én Istenem!
Hogy soha örökké ne hagyj el engem.
5. Beszéld meg mit tegyenek az ifjak;
Hogy ők élhessenek feddhetetlenül?
Szent igéd szerint útjokat szabják.
Én téged kerestelek szünetlenül:
Kérlek úr Isten! telyes szívemből,
Ne hagyj eltévelyednem törvényedtől.
6. A' te igédet rejtem szívemben;
Hogy semmi hünnel ne bántsalak téged,
De megmaradjak te ösvényedben:
Minden dolgomban megtartom törvényed'.
Áldott Isten! taníts meg engemet;
Hogy igazán értsem rendelésedet.
7. Ítéletedet én ajakimmal,
És a' te szádnak ő kegyes beszédét
Előszámlálom hálaadással;
Kötéseddel vigasztalom szívemet,
Bizonyágidon örvendez lelkem;
Kik gazdagságnál kedvesbek énnekem.
8. Szüntelen gyönyörűségem nekem
Vagy on csak a' te parancsolatidban.
Te útáidat gyakran említem,
Hogy meg ne essem valaha azokban;
Szent igazságodban minden kedvem,
És a' te igédet el nem felejttem.

9. Én Istenem! taníts útaira;
Hogy szent törvényedre gondot viseljek,
És azokat megtartsam mindenha.
Adj értelmet, igazgass, uram! kérlek;
Hogy törvényedet őrizzem hiven,
És megtartsam mindenkör én szívemben.
10. Igazgass, vezérlj, hogy ne vétkezsem,
Mutasd meg parancsolatid' ösvényét,
Mert azokban igen gyönyörködöm:
Te rendelésedre hajtsad szívemet
Nagy figyelmetes együgyűségben.
És engem ne hagyj esnem lösvénységbe.
11. Fordítsad el az én szemeimet;
Hogy hibáavalókat ne nézzenek:
A' te útadban éltesse engemet.
Szolgáddal láttasd szent ígéretednek
Betöltését, a' ki téged tisztel,
És mindenkör fél alázatos szívvel.
12. Végy el rólam minden gyalázatot;
A' melytől én igen félek, rettegek:
Jók a' te ösvényid, és azokat
Én megtanúlni igen örvendezek;
Törvényedben gyönyörködik szívem:
Igazságodban éltesse uram! engem.
13. Zengő kiáltásom jusson hozzád,
És igazságodat adjad értenem,
A' mint szent ígédben felfogadtad:
Jusson elődbe én esedezésem:
Szabadíts meg minden inségemből;
A' te régen tett szent ígéretedből.

14. Ha én megtanúlom szerzésedet:
Az én ajakimmal dicsérlek téged,
Nyelvem hirdeti szent ígédet:
Mert minden törvényed és ígéreted
Merő hűség és tiszta igazság,
Melyben nem talaltatik semmi hívság.
15. Ments meg, uram! engem kezeiddel,
És légy erős segedelmem énnekem;
Mert törvényedet szeretem szívvel.
Idvezítésedet várom Istenem!
Melyben vetettem reménységemet:
Mert igen kedvellem szent törvényedet.
6. Éltét csak azért kívánja lelkem;
Hogy ő tégedet, uram! dicsérhessen;
Ítéleted legyen segítségem.
Mint egy elveszett juh, úgy hújdosom én:
Uram! keress meg engem szolgádat,
'S nem felejtsem el parancsolatidat.

CXXV. 'S Ó L T Á R. T. B.

1. A' kik bíznak az úr Istenben
Nagy hiedelemmel,
Azok nem vesznek el,
Semminémű veszedelemben:
Mint a' Sion' hegye megállnak,
Nem ingadoznak.
2. És mint a' nagy Jéru'sálemet
Hegyek környülvették
És nagy kerítések:
Aképen Isten az ő népét

Es ő híveit környülveszi,
És megőrizi.

3. Mert az övéit ő nem hagyja
Az hamis' kezében,
És semmi inségben;
Hogy kiki ő magát megójjja,
Hogy a' hitlen népekkel egybe
Ne essék bünbe.
4. Jelen vagyok a' jó szívűkkel;
De az hitleneket,
És ő ösvényeket
Elhagyja a' gonosztévőkkel;
De Izraelnek békességet
Ad csendességet.

CXXX. 'S Ó L T Á R. T. B.

„Szeret, imád, magasztal“

1. Tehozzád telyes szívből
Kiáltok szüntelen
E' siralmas mélységből,
Hallgass meg úr Isten!
Nyisd meg te füleidet,
Midőn téged hívlak,
Tekintsd meg én ügyemet,
Mert régen ohajtlak.
2. Ha, uram! bününk szerint
Minket büntetnél meg,
Uram e' világ szerint
Ki állhatna úgy meg?
De a' te irgalmad nagy
A' téged félokén

És te engedelmes vagy;
Hogy dicsérjen minden.

3. Énnekem reménységem
Vagyon csak Istenben,
És bizik az én szívem
Ő szent ígében:
Én lelkem, erős hittel,
Az urat ohajtja;
Mint a' virasztó éjjel
A' viradtát várja.
4. Izrael! az Istenben
Vesd reménységedet:
Mert szent irgalma bőven
Nagy messzre kiterjedt;
Ő segítő mindenben,
Hívein könyörül,
Az Izraelt kegyesen
Kimentti bünéből.

CXXXV. 'S Ó L T Á R. T. B.

„Dicsérjük téged Isten“

1. Áldjátok az úr' nevét,
A' kik neki szolgáltok;
Magasztaljátok őtet,
Kik hív szolgálai vagytok,
Kik állatok házában,
És jártok tornácziban.
2. Dicsérjétek mert jó ő;
Áldjátok ő szent nevét;
Mert ő igen jó kedvű:
Jákobot; mint ő népét,

Izraelt elválasztá,
Örökévé foglalá.

3. Mert tudom, hogy ez Isten
Erősb más Isteneknél:
Hatalma nagy mindenén:
Isteni beszédével,
A' mit akar az egen,
Megteszi, földön vízen.

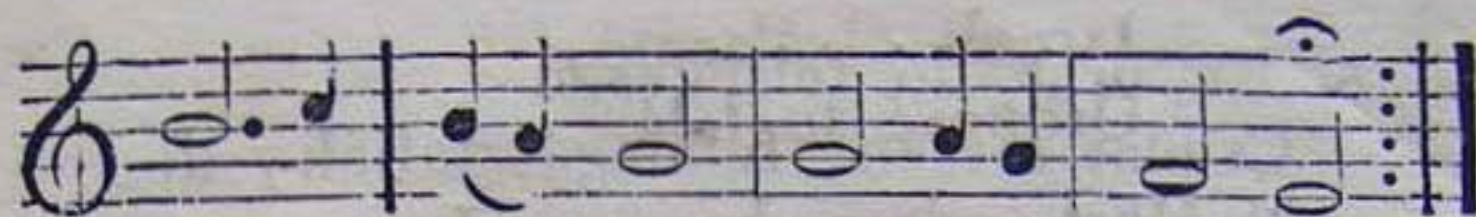
4. Ki e' világ' végéről
Támaszt terhes felhőket,
A' földet hinti felyül,
Midön bocsát essőket:
Szeleit rejtek helyből
Kiküldi erejéből.

3. Megáll örökké neved,
És szent emlékezeted,
Népedet hatalmadban
Ítéled igazságban;
Szolgáinak az Isten
Megkegyelmez kegyesen.

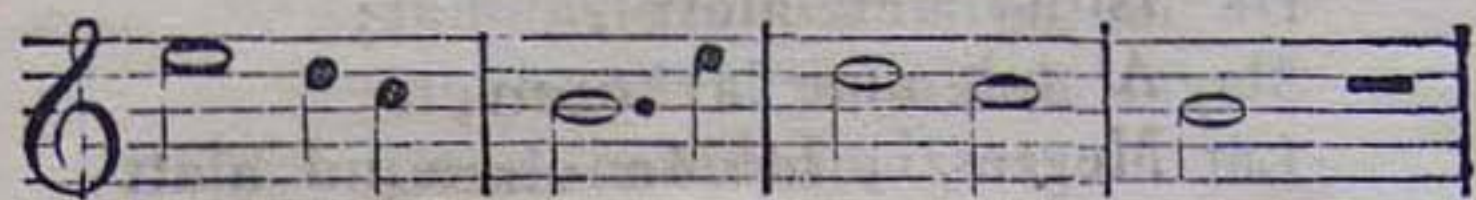
CXXXVIII. 'SÓLTÁR. T. B.

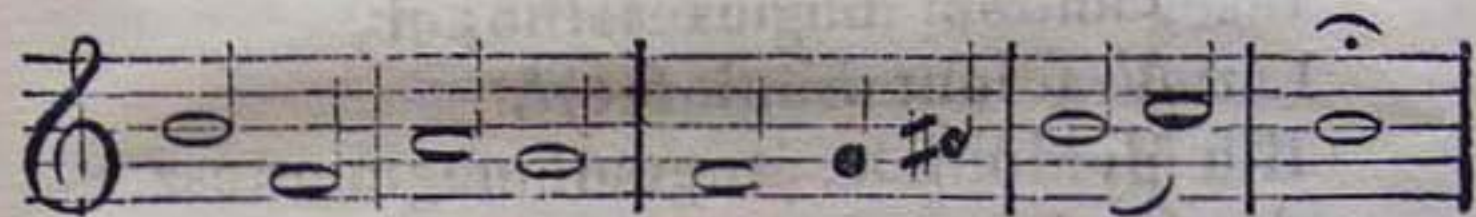
Di-csérté - ged te-lyes szí - vem:
Di-csér-lek Is-te - nek fe - lett

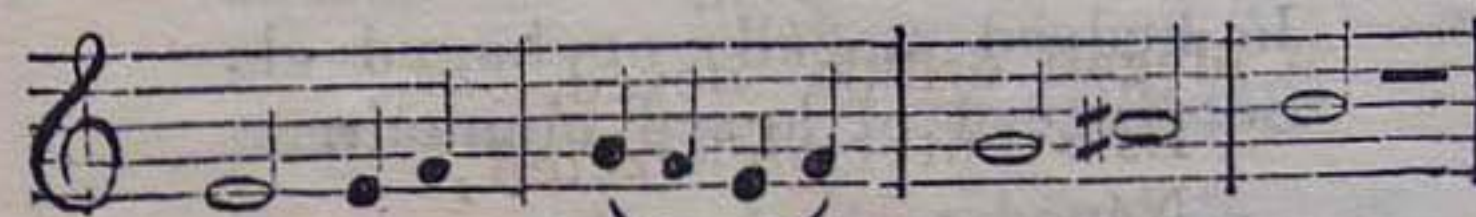
Én Is - te - nem hír-de-tem ne - ved':
Én té - ge - det, mert azt ér - demled!

És a' te szent egy - há - zad - ban,

I - mád - kozván ne - ved' tisz - te - lem;

Ál - dásod - ra én kész va - gyok,

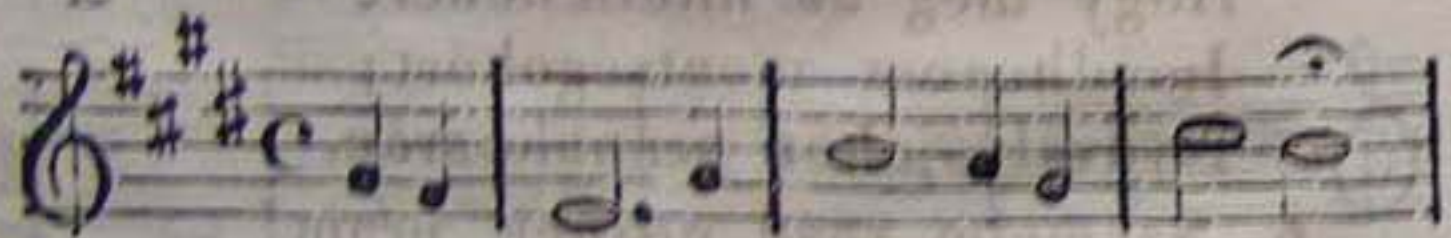
Há - lát a - dok neked Is - te - nem.

2. Öregbül nagy dicsőséged;
Mert megteszed a' mit megmondasz: :!
Ha könyörgök inségemben;
Engem menten megszabadítasz.
Téged minden földön lakók,
Nagy királyok, uram! dicsérnek:
Mert szent ígéd' igazságát
Tiszta vóltát ezekbe vették

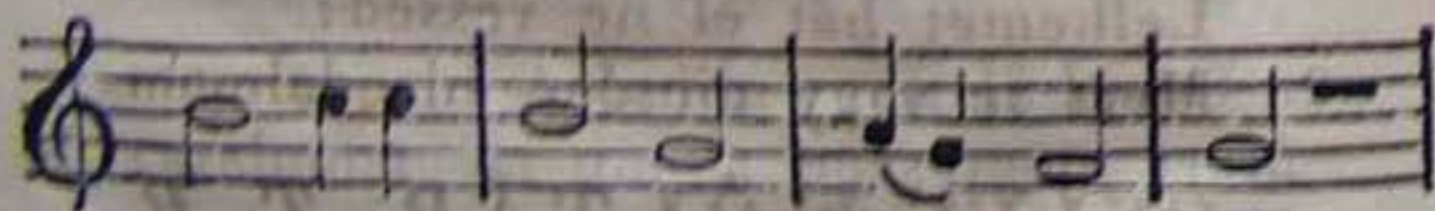
5. Ez urat, ki felségesen
Csudát teszen, felmagasztalják, :|
Mondván: nagy az ő ereje,
Dicsősége, és azért áldják.
Mert noha ül nagy magasan:
De lát nyilván alatt valókat;
Magas dolgokat is könnyen
Lát élesen, mind fen 's mind alatt

4. Mindennemű szükségemben,
Inségemben megerősítesz; :|
Látokra ellenségimnek,
Kik gyűlölnek, engem megmentesz.
A' mit az úr egyszer végez,
Az jó véghez megyen mindenütt:
Jó kedved megáll: ne hagyd el;
Sőt végezd el kezéd' munkáit.

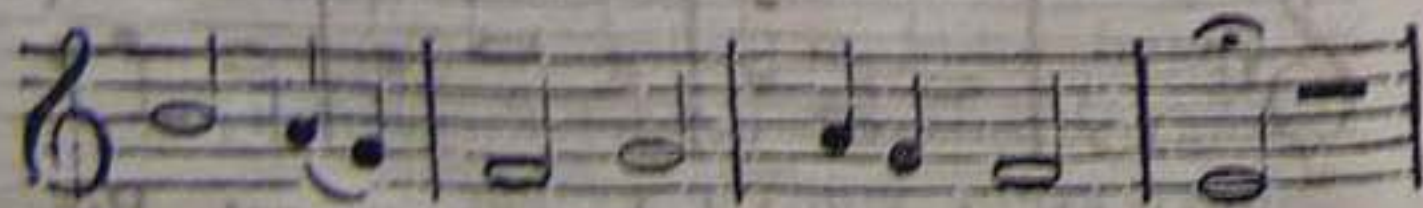
CXLI. 'S ÓLTÁR. T. B.

Tehoz-zád ki - ál-tok úr Is-ten!

Si - ess én hoz - zám, ne kés - sél,

Mert té - ged o - hajtlak szív - vel;

Az-ért hallgass meg ke - gyelme - sen.

2. Könyörgésem elődbe menyjen;
Mint jó illat' füstölgése:
Rezeim' felemelése
Estvéli áldozatúl legyen.

3. Ne bocsásd szívemet gonoszra;
Hogy a' hamissan élőkkel
Soha ne ereszkedjem el;
Az ő nyájas kívánságokra.

4. Az hív ember megfeddjen engem,
És feddése kedves leszen,
Mint bal'sam-olaj fejemen;
Még verése sem árt énnekem.

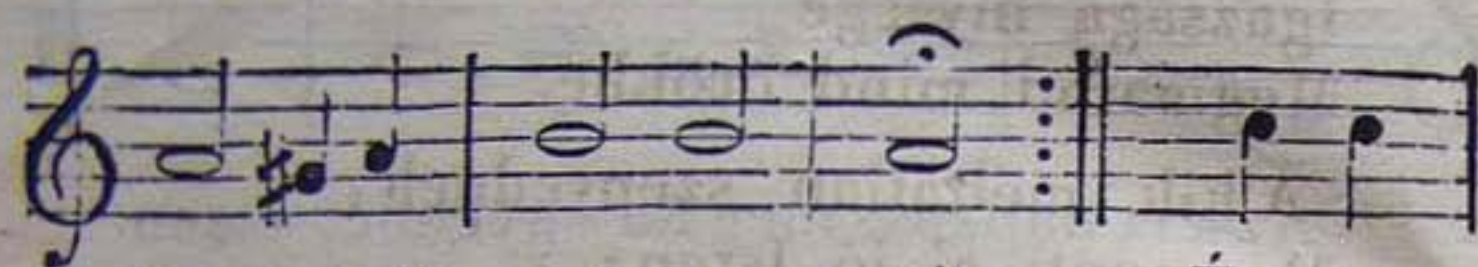
5. Mert én elhiszem 's mondom nyilván:
Hogy még az hitetlenekért
Imádkozom mentségekért;
Nyavalyájokon szánakozván.

6. Szemeim reád néznek uram!
Reménységem vagyok benned;
Lelkemet hát el ne vessed:
Mert te vagy minden bizodalمام.

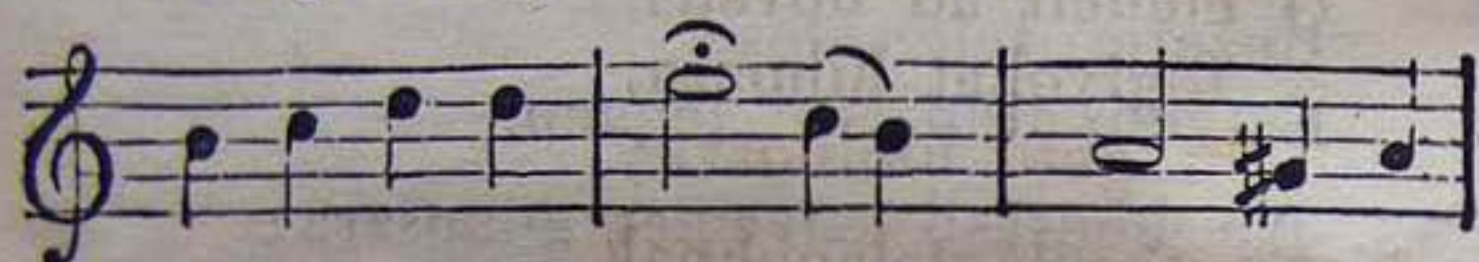
CXLVI. 'S ÓLTÁR. T. B.

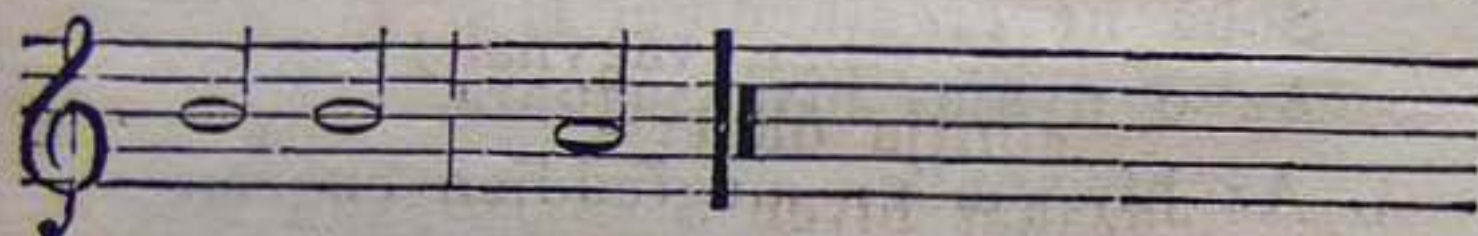
Ald - jad én lel - kem az u - rat, Hír -
Az - Is - tennek a - dok há - lát, Va -

des-sed dí - csé - re - tét. Én az
la-mig en - gem él - tet;

úr-nak é-nek - lek Mind ad - dig mig

len é - lek.

2. Ne legyen bizodalmatok
Földi fejedelmekben,
Egy emberben se bízzatok,
Kiben segítség nincsen,
Mihelyt lelke kimegyen
Menten hamuvá leszen.
3. Minden dolga és szándéka
Elvész azon nap' vele,
Boldog a' kinek óltalma
A' Jákobnak Istene:
A' kinek mindenekben
Reménysége az Isten.
4. A' ki mind mennyet és földet,
És a' tengert teremté,
És ezekben mindeneket
Nagy hatalmával szerze,

Igazsága hívsége
Megmarad mind örökké.

5. A'kik méltatlan szenvednek,
Megmenti a' jó Isten;
A' nyomorútt éhezőknek
Ő eledelt ad bőven:
A' foglyokat kihozza,
Rabságból kioldozza;
6. És a' világtalanoknak
Megnyitja ő szemeket,
A' kik dülőfélben vagnak;
Meggyámolítja őket:
Az igazakat híven
Szereti az úr Isten.
7. Veszedelemében megmenti
A' nyavalyás jövevényt;
Az árvákat megsegíti,
Kegyesen rájuk tekint;
A' sérelmes özvegyek
Tőle megenyhittetnek.
8. Az hitleneket megrontja
Ösvényeket elvesztvén:
De megáll az ő országa
Most és minden időben:
Oh Sion! a' te urad'
Mind örökké megmarad.

'SÓLTÁROK' LAJSTROMA.

	Lap.
A' ki nem jár hitlenek' tanácsán	3.
A' kik bíznak az úr Istenben	39.
A' Sionnak hegyén úr Isten	36.
Adjatok hálát az Istennek	54.
Áldjad én lelkem az urat	65.
Áldjad lelkem uradat Istenedet	52.
Áldjátok az úr' nevét	61.
Az egek beszélnek	10.
Az erős Isten uraknak ura	32.
Az én lelkem szép csendesen	35.
Az Istenhez az én szómat	42.
Az oly emberek nyilván boldogok	55.
Az úr énnekem őriző pásztorom	13.
Az úr bír az egész földel	15.
Az úrnak irgalmát	47.
Dicsér téged telyes szívem	62.
Dicsérlek uram tégedet	19.
Dicsérünk téged Isten :	41.
E' földön ti minden népek	51.
Hajtsd hozzám uram füledet	46.

Haragodnak nagy vóltában	28.
Kiáltásom' halld-meg Isten	34.
Mindenkoron áldom	26.
Mint a' szép hüves patakra	30.
Nosza Istentfélő szent hívek	21.
Oh felséges úr mi kegyes Istenünk	6.
Oh seregeknek Istene	44.
Örvendj egész föld az Istennek	39.
Szívemet hozzád emelem	17.
Tarts-meg engemet oh én Istenem	8.
Tebenned bízunk elejitől fogva	49.
Tehozzád telyes szívből	60.
Tehozzád kiáltok úr Isten	64.
Úr Isten az én imádságom	4

